

AVE MARIA

JUNE, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

AVE MARIA

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠUDENTOM.

A V E M A R I A

Junjska šte. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Nespametni pajki.

P. Bernard O. F. M.

VELIKI pisatelj Jørgensen je napisal lepo in zelo pomenljivo prisposodbo o nespametnem pajku.

Bil je lep septemberski dan. Zrak je bil poln finih, lahno plavajočih pajčevin. Z najvišjega vrha visokega drevesa se je spustil majhen pajk proti tlom. Padajoč je tkal nevidno vrstico, po kateri se je spuščal globlje in globlje proti trdni zemeljski površini. Kmalu ni mogel več videti tistega zelenega lista gori v drevesnem vrhu, kamor je bila pritrjena njegova padajoča lestvica.

Spodaj pri tleh, ne daleč od drevesnega debla, je našel drzni pajk zelo pripraven grm. Drobne mušice so se poigravale v dehtečem ozračju in vzbujale pajkovo poželjivost. Brž se je odločil in razpel silno zapeljivo mrežo od veje do veje dišečega grma. Najvišji rob biserne mrežice je bil pritrjen na dolgo nit, po kateri je bil pajk malo prej prijadral doli izpod neba.

Delo se je sijajno obneslo. Tako izvrstno se je našemu pajčiču še malokatera mreža posrečila. Mušice so se lovile v nastavljeni past kot na med in prav kmalu se je pajk od lenobe in obilne hrane prelepo zredil.

Po nekaj dneh je pa pričelo zmanjkovati mušic. Ali so se začele zavedati nevarnosti v onem grmu, ali je res pajk že veliki večini vratove zavil, kdo ve? Naj že bo to tako ali tako, pajk se je odločil, da bo mrežo razširil. Takoj se je lotil dela. Na vse strani je razpletel fino pletenino in ona prvotna nit, vodeča na vrh drevesa, je imela težko preizkušnjo. Vendar je vzdržala novc breme.

Prišli so megleni jesenski dnevi in jutranja rosa je sedala na tenke nitke. Pa je vstalo solnce za goro in poslalo prve žarke v grmičje. Takrat je zablestela pajčevina kot biserna tenčica

gosposke gozdne vile. Naš pajk je bil v takih hipih na svoje delo sila ponosen.

Toda od same lepote mu seveda ni rastlel trebušček. Več kot lepota je bila vredna vsaka mušica, in teh je bilo zopet dovolj za največji pajkov apetit. Zato se mu je nabralo toľšče pod kožo, da se je že kar s težavo premikal v svojem gradu.

Neko pozno jesensko jutro se je prebudil zelo slabe volje. Menda od same debelosti ni mogel dobro spati. Kaj naj počne v tej samotni jesenski puščobi? Mušic še ni bilo, in če bi bile — lačen ni bil in za lov ni čutil razpoloženja.

Od dolgega časa si je dejal:

“Bom pa malo pogledal okoli po mrežah, če še dobro drže in če je morda treba kaj popraviti. Če drugega ne, čas bo hitreje minil.”

In je stopil okoli. Vsako nitko je pregledal in pretipal. Sicer ni našel nikjer nobenega nereda, vendar je postajal bolj in bolj slabe volje.

Ko je tako pohajal po mreži, je gori ob vrhnjem robu zapazil dolgo nitko, dolgo, nedogledno dolgo nitko. Začuden je obstal in gledal, gledal. Lotila se ga je še slabša volja in mu vzela zmožnost treznega razmišljanja.

Kaj počne tu ta nepotrebna vrv? Saj gre samo nekam v zrak, v nedogledno praznino! Vsaka druga nitka v mreži ima svoje mesto, vsaka je nekam pritrjena, ta pa — — —

Bolj ko je skušal pajk rešiti uganko, bolj ga je vse jezilo. Menda je neki nepoklicane pri-taknil to čudno nit prelepemu mrežnemu gradu! Popolnoma je pozabil okrogli pajk, da je pred mnogimi dnevi sam priplezal navzdol po tej nitki in nanjo obesil vse poslopje svoje nove mreže. Med mnogimi sladkimi pojedinami ob ujetih muhah so se mu odebelili tudi možgani in mu zatemnili spomin . . .

“Proč s to vrvico!”

Tako se je končno razljutil in je vsekal s ščipalkami v dolgo nitko — — —

V tistem hipu je vsa mreža zgubila oporo in je zgrmela v razvaline. Ko se je pajk spet zavedel, je ležal pohabljen globoko v grmovju in polomljena mreža ga je zavijala od vseh strani kot razmočena in raztrgana cunj — — —

Tako se godi današnjemu svetu, ki je med uživanjem in veseljačenjem zemeljskega življenja pozabil na nit od zgoraj, na vero v Boga.

Pozabil je, da je Bog tista nit, po kateri je človek priplezal na svet. Razjezil se je v svoji pozabljenosti in je odsekal nit, ki vse drži, odpravil je Boga iz svoje srede.

Zato leži človeški rod pohabljen na tleh in se mota v razvalinah svojih lastnih zgradb kot ne-spametni pajk, zakopan v kopico razcapanih in razmočenih cunj.

V mesecu juniju, ki je mesec Jezusovega Srca, mislimo zopet na ono skrivnostno nit od zgoraj in prosimo svojega Kralja, da nam jo zopet pritrdi na vrh nebeškega drevesa!

Zgodba Srca Jezusovega.

J. N.

BILO je v sanatoriju ob Gardskem jezeru. Kot duhovnik sem obiskal vsakega gosta. Nekega dne je prišel nov gost — gospodična Radova, dasi je bila Srbkinja, nisem napravil izjeme in predstavil sem se ji kot katoliški duhovnik.

“Sem iz Belgrada, arhitektinja v ministrstvu, in pravoslavna,” je odvrnila gospodična francoski. Potem je pripovedovala kako željno hrepeni po svoji srbski domovini.

Hotel sem jo potolažiti. “Bog bo tudi za to poskrbel!”

Kaj? Bog? Ta me je že davno zapustil, ravnal je z menoj kruto, zato že dolgo več ne molim.”

“Poizkusite zopet! Začnite vsaj malo moliti!” Govorila mi je o svoji domovini. “Vojska je bila grozna — preživela sem umik čez Albanijo pozimi 1918 — cele dneve sem bila v ledu in snegu s svojim očetom, ki je umrl v Solunu kot general. — Bilo je grozno!”

Kmalu se je Srbkinja — drugače sama v se zaprta — spoprijateljila s pobožno švicarsko gospodično. Dan pred osmim decembrom me je prosila, če bi mogla naslednji dan iti k sv. maši. Njena prijateljica se je tako veselila sv. maše, zato si hoče tudi ona privoščiti to veselje. Dovolil sem. Potem smo se razgovarjali o verskih stvareh.

“Zdaj že molim vsak dan Očenaš; je dobro tako?”

Dal sem ji škapulir božjega Srca Jezusovega, ki sem ga imel slučajno v žepu. Razveselila se ga je kot otrok.

Drugi dan je bila pri sv. maši. Ni trajalo dolgo, da je začela hoditi k sv. maši vsak dan. O konverziji nismo nikoli govorili.

Pred božičem mi je rekla s solzami v očeh: “Moja prijateljica je tako srečna, da more na sveto noč prejeti sv. hostijo; tudi jaz bi rada šla k sv. obhajilu.

“Potem bi morali iti k sv. spovedi.”

“Ne, spovedati se nočem, ne morem.” — Govorili smo o sv. spovedi.

“Zvečer smo se zopet sešli.

“Prečastiti, hočem iti k spovedi, da bom mogla pristopiti k sv. obhajilu.”

“Ali prej morate postati katolikinja.” Plakala je kot otrok, da ne more k sv. obhajilu.

“Srbkinja sem, ne morem postati katolikinja, to bi bila sramota; preveč ljubim svoj narod, tega ne morem storiti. Naš narod je pravoslavne vere. Verujem sicer vse, kar uči katoliška vera, verujem v Mater božjo, nosim škapulir Srca Jezusovega, molim rožni venec, toda pravoslavne vere ne morem zapustiti — papeža ne potrebujem.” Govorila je tako razburjeno, da je nisem mogel pomiriti, tem manj pridobiti. Priporočil sem ji duhovno obhajilo. “Da smem vsaj to storiti; kako se veselim svete božične noči!” Ob slovesu me je prsila za blagoslov.

Bilo je po božiču. Srbkinja je mnogo napredovala v spoznavanju katoliških resnic, pa tudi v pobožnosti. Srce Jezusovo je ljubila tako goreče, kakor malokateri katoličan.

Na spomlad je morala zapustiti sanatorij. Teško ji je bilo; bridko je jokala, ko je bila poslednjikrat pri sv. maši. Bil je vprav prvi petek v mesecu. Posvetila se je še Srcu Jezusovemu in obljubila, da bo doma čimprej prestopila v katoliško cerkev.

Po svojem prihodu v Belgrad mi je z veseljem pisala, da je tudi tam našla katoliškega duhovnika, in da hodi k sv. maši v katoliško kapelo. Pisala

Je potem še enkrat iz Romunije, kjer je žalibog zopet ležala hudo bolna: "Ostanem zvesta Srcu Jezusovemu, sleherni dan molim križev pot in rožni venec — verujem v rimsko-katoliško cerkev,

hvala Srcu Jezusovemu za to neskončno milost...!"

To je bilo njeno zadnje sporočilo. Kmalu sem zvedel, da je srečno in mirno umrla.

"Gospod, kje bomo našli božje kraljestvo?"

J. C. S.

TIHA temna noč je razprostrla svoja krila nad judovsko zemljo. Jezus je sedel s svojimi apostoli na bregu genezaretskega jezera, ki je bilo videti razlito kakor velikansko ogledalo pred njihovimi očmi. Cvetlice so že nagnile svoje glavnice in zaspale, hladno pihljajoč vetrič se je igral s tihimi valovi jezera, le tuintam je skočila nizko nad vodo kaka riba za mušico in tako javila, da še vlada pod širno gladino življenje.

Milijone in milijone zvezd je zasvetilo na nebu, nekatere so prav trepetale v svoji svetlobi, srebrni mesec pa je stal kakor skrben pastir med njimi. Ribiči so zapustili svoje čolne, burno življenje na bregu je zamrlo.

Edino-le apostoli, zbrani okoli Kristusa, niso mogli zaspati. Njihove duše so bile polne velikih nadej in neskončnih radosti, te so pa preganjale spanje od njihovih oči. Gospod jim je pred nekoliko urami na njihovo vprašanje "Kako plačilo bodo prejeli za to, da so zapustili svojo družino, bodeča, mater, ženo in otroke in šli za njim," slovesno rekel: "Vi, ki ste vse zapustili, bote sedeli na dvanajstih sedežih kot sodniki Izraela." In sedaj so si v duhu slikali vsak svojo bodočo slavo. Vidiijo svojega Gospoda sedeti na kraljevem Salomonovem prestolu z zlato krono na glavi, same sebe pa na dvanajstih sedežih okoli njega! Oni bodo prvi uradniki v novem izraelskem kraljestvu! Obdani slavo in vsem sijajem, spoštovani, čiščeni od vsega ljudstva! Ribiči prvi kraljevi dvorjani! Kako veselje! — Pri takih mislim se je pač težko umiriti in usnuti.

Jezus pa zre s slavnostno-radostnim obrazom stalno k nebesom. Njegove oči žare, kakor da bi se v duhu razgovarjal s tisoči in tisoči angelov, igrajočih se na belih oblakih, ki so se gnali po nebu. Čez trenutek pa obrne svoj pogled tja, kjer se sveti srebrni mesec, nekako presenečen gleda v njegov blede obraz. Po obličju Gospodovem pa se razliva radost, sreča, kakor če naenkrat zazremo tega, ki smo ga čakali že ure in ure.

Apostoli so opazovali vedenje Gospodovo, niso si ga pa mogli tolmačiti.

"Na kaj li misli Kristus? — Kaj ga vleče s tako silo k zvezdam? — Kaj li tam vidi?" so šepetali med seboj.

"Govori s svojim Očetom", razlaga ta, ki je bil njegovemu srcu najbližji, sv. Janez.

Vsi pa gledajo v nemem začudenju na Jezusa, ki živi s svojim duhom daleč tam za zvezdami.

"Bratje, meni je tako nekako tesno pri srcu zaradi te neskončnosti," je prav tiho rekel Andrej.

"Mene pa ravno navdušuje," odgovarja njegov brat Šimen, imenovan Peter. Naenkrat so se zbrali vsi okoli Kristusa. So kakor vodje okoli svojega gospoda, ki čakajo na njegovo povelje.

Radi bi se odpočili, pa ne kaže zaspati. Noč je preveč slavnostna, veličastnejša v svoji tihoti kakor pa dan, ki ga razsvitljuje poldansko sonce.

V tem vzvišenem trenutku vzklikne Peter: "Tu je kakor v božjem kraljestvu!" In Matevž, ki je svoječasno kot cestinar prešteval denarce, dviga glavo z zemlje in pravi: "Kaj pa veš ti, kako je v božjem kraljestvu?"

Peter molči na to, ne ve, kaj bi odgovoril. Čer nekaj časa pa pravi: "Ne vem sicer, kako je v božjem kraljestvu, pač pa pogosto o tem premišlujem. Naš Učenik govori tako pogosto o tem. Rad bi zvedel kaj bolj natančnega o tem."

"Vprašaj ga," de na to Matevž.

"Si ne upam," pravi Peter.

"Vprašajmo Janeza! On pozna Učenika najboljše izmed nas, morda ve več o božjem kraljestvu, kakor vemo mi," predlaga Matevž.

Matevž in Peter se plazita kakor otroci po vseh štirih k Janezu in ga vprašata tiho: "Povej, kje pa je to kraljestvo, o katerem Kristus tako pogosto govori? Na kateri strani sveta pa leži? Kdaj pridemo tja, kdaj ga najdemo?"

In začuden jima pravi Janez: "Kako dolgo sta pa že pri Gospodu, da tega ne vesta?"

"Že tretje leto."

"Če sedaj po dveh letih ne vesta, kje najdeta božje kraljestvo, potem pa res prav malo razumeta Učenika."

"Vse razumemo, kadar jasno govori, vsaj govori jezik naših galilejskih prednikov."

“On govori jezik božjega kraljestva,” pravi na to Janez. “Kraljestvo božje je povsod, ravno tako kakor Bog. Bog je pa tam, kjer kraljuje ljubezen.”

“In kje je ljubezen?” vprašuje Matevž.

“Kje more le drugje biti kakor v človeškem srcu,” odgovori Janez.

“Torej v srcu naj iščemo božje kraljestvo?” vpraša čudeč se Matevž.

Sedaj sta pa Peter in Matevž umolknila. V srcu naj iščejo kraljestvo svoje sreče in slave? Tega ne moreta verjeti, ne moreta zapopasti.

Janez je dobro razumel njuno zadrego, želel je, da bi že enkrat opustila svoje zmotne nazore. Vzdignil se je in šel k Gospodu, ki je še vedno zrl v višine k zvezdam in mu rekel: “Učenik, vidim, da še ne počivaš, pa tudi mi ne moremo spati. Zato te prosim, pripoveduj nam o božjem kraljestvu, katerega si tako pogosto omenjal.”

In Jezus je sklonil glavo, se ozrl po svojih tovariših in pričel tako-le govoriti: “Vam je dana, da vidite jasno božje resnice, drugim samo, da jih vidijo v prilikah. No, povedal vam bom, kje najdete božje kraljestvo. — Ni tam, kjer stoji Jeruzalem, v judovski zemlji. In ti, ki mislijo, da so mu najbližje, farizeji in pismarji, so najdalje od njega proč, in ne bodo nikoli prišli v njega. Ni tam, odkoder so Salomonove ladije vozile zlato, bisere in drage kamne; in če bi se podali v Rim, odkoder prihajajo mogočni vladarji, ki hočejo podjarmiti ves svet, tudi tam ne bote našli božjega kraljestva. Kdor je šel z mečem, se ni nikoli približal njegovim mejam, in kdor je vzel potniško palico, da bi je našel, ga ni nikoli videl. Božje kraljestvo ni kak zagoneten rožnat vrt, da bi človek mogel reči: Tu je, tam ga pa ni! —

Vendar se more dobiti božje kraljestvo edinole s silo. Toda ne s silo roke, ampak s silo volje. In kdor je silen in stanoviten, ga bo dobil. V duši se ti oglašča sebičnost, iztrgaj jo kakor plevel, ki hoče zadušiti tvojo njivo, vedno skrbno pazi, da boš gojil vedno ljubezen do bližnjega! V tvojem srcu se zbudi hrepenjenje, želja po bogastvu; odženi jo in se spomni na moje uboštvo! In če začutiš, kako prijetno je šteti denarce, daj ubogim tem več, da boš čutil večjo ljubezen do njih; in šele, ko boš videl, da se ti ne zdi škoda

dajati ubožcu denar, potem lahko z razdajanjem prenehaš. — V tvojem srcu začne poganjati ljubezen do ženske. Ne bližaj se ji, dokler ne moreš s čistimi očmi gledati na njo. Ona je hrana za ogenj tvoje poželjivosti; ko začutiš do nje spoštovanje, ko se bodo roke, ki so jo hotele objeti, sklonile, da ji pomagajo pri njenem delu stalno in pošteno, ko boš mogel pogledati na njo kakor na višjega svojih bližnjih, potem pristopi in začni pogovor z njo.

Videl boš srečo in blagostanje bližnjega, bolelo te bo, ker nimaš tega, kar dela bližnjega srečnega v tvojih očeh. Nevoščljivost bo zanetila tvojo dušo. Zaduši jo kakor plamen, ki hoče pokončati tvojo domačijo, in ko si pogasil iskro nevoščljivosti, pojdi k njemu in mu čestitaj k njegovemu blagostanju.

Vsak, ki hoče zorati svoje polje, vzame plug, gleda na njega in se ne ozira na druge; sicer bi mu oralo skočilo iz brazde, on bi ničesar ne razoral. Edinole v brazdi, zorani z lastnim plugom, ti bo zrastle cvetlica sreče. Kdor pa išče srečo drugje kakor v svoji duši, je podoben pastirju, ki išče jagnje, koje drži v naročju.”

Tako je govoril Jezus k apostolom v tihi noči ob genezaretskem jezeru. Čudeč se so molče poslušali njegove sladke besede. V njihovih dušah je zagorela ljubezen; za njihova ušesa so bile Učnikove besede kakor godba z nebes, njihove oči so zrle z vedno večjim hrepenenjem v neznane kraje za zvezdami.

Srebrni mesec je že davno zašel na obzoru, zvezde so obledele. Od vzhoda je rdeča, hitro se razširjajoča zarja oznanjala prihod sonca. Rodil se je nov dan. Ribiči so prihajali iz sosednjih koč, da bi šli na lov.

Nekateri izmed njih so se čudili, ko so videli galilejskega Preroka tako zgodaj sedeti s svojo družino na bregu jezera.

“Kaj ste tako zgodaj prišli k vodi?”, je vprašal eden svojega nekdanjega znanca, apostola Petra. “Odkod pa prihajate?”

“Bili smo v novem božjem kraljestvu”, je odgovoril Peter.

In ribič, ne razumeč čudnega Petrovega odgovora, je odkorakal z mrežo k svojemu čolnu.

Zmaga Resnica.

J. C. S.

SOVRAŠTVO proti cerkvi je otrok nevednosti, ljubezen do nje je hčer poznanja. Ljudje sovražijo cerkev zato, ker je ne poznajo. Savel je sovražil Kristusa in njegovo cerkev, dokler jih ni poznal. Kakor hitro jih je pa poznal, je postal Pavel, apostol. Pavlov zgled se kaj pogosto ponavlja v zgodovini.

V naslednjih vrstah podajamo tipičen zgled: Marquis Ripon je bil velmojster angleške prosto-zidarske lože in velik sovražnik cerkve. V osmem desetletju zadnjega stoletja so bili angleški prosto-zidarji zelo vznemirjeni radi obilnih prestopkov članov anglikanske cerkve v katoliško cerkev. Da bi to gibanje kolikor mogoče ustavili, so se odločili, da bodo izdali proti katoliški cerkvi posebno knjigo, nalogo, da spiše to protikatoliško knjigo, so poverili velmojstru Riponu. Z veseljem je prevzel on to nalogo. Toda kot izobražen mož in kot poštenjak je rekel: "Ako moram proti katoliški cerkvi in veri pisati, jo moram najprej poznati." In da bi se natanko, dobro poučil, ni šel k mazaču, ampak se obrnil na Msgr. Newman-a (poznejšega kardinala) in ga prosil, da bi mu posodil knjige, da bi se lahko poučil o zistemu katoliške vere. Newman je seveda z veseljem ugodil njegovi želji in mu poslal potrebne knjige. In posledica? Čez deset mesecev je Ripon prosil za

sprejem v katoliško cerkev! Seveda na vseh straneh veliko začudenje! "Kako morete vi, velmojster prosto-zidarske lože, postati katoličan?" Ripon je odgovoril: "Katoliška cerkev ima tri stvari, iz katerih mora vsak človek, ki nima nikakih predsodkov, spoznati, da je ona edina prava Kristusova cerkev. Ima temeljno skalo, Petra, ima spovednico in tabernakelj."

Tako je postal l. 1874 bivši velmojster prosto-zidarske lože katoličan. Da je bil on mož posebnih nadarjenosti, je videti iz tega, da ga je l. 1880 angleška vlada imenovala podkraljem Indije, l. 1886 ministrom mornarice, l. 1892 ministrom za kolonije in l. 1905 za varuha državnega pečata. Od svojega prestopa v katoliško cerkev pa do svoje srečne smrti je vedno vsak teden prejemal zakramente. Dokler ni cerkve poznal, je bil kot prosto-zidar njen sovražnik, ko jo je pa spoznal, je bil njen zvest, veren, ljubeč otrok.

Verska nevednost je bila vedno in je še vedno sovražnica cerkve. Zato napenjajo njeni sovražniki vse sile, da bi se verska izobrazba in verska zavest preveč ne razširila.

Odtod ta sistematična zarota proti resnici, odtod boj za rekord v protiverskem obrekovanju in laganju. Toda proti vsem tem naporom kliče mo: "Resnica zmaga."

Se li bodo vrnili Rusi v Rim?

Rev. J. C. Smoley.

MINULO leto, na binkoštno praznike, je bil frančiškanski samostan v Graymoor, N. Y. prizor dogodka, ki bo morda imel po božji Previdnosti v katoliški cerkvi tako velike posledice, kakor so bili slične posledice, ko je pred 100 leti v neznatnem angleškem mestu Littlemore, javno spoznal katoliško vero Newman, poznejši kardinal sv. katoliške cerkve v Angliji.

Našim bravcem skoro gotovo ni znano, da je v frančiškanski kapeli čč. očetov za "spravo, zadoščenje (of the atonement) javno izpovedal in spoznal katoliško vero Vladimir Aleksandrov, ki je prej skozi celih 30 let neumorno deloval v vinogradu Gospodovem, ne vedoč, da je bil ta del vinograda odrezan od pravega vinograda Gospodovega. Po božji milosti je prišel k spoznanju svoje zmote, zapustil jo in omenjeni binkoštni praznik ponižno sklonil glavo pred pravim namestnikom Kristusovim — papežem Pijem XI.

Ruska revolucija, ki je pomedla z zemskega površja bivšo carsko vlado in z njo mnogo duhovnih tradicij, skoro bi rekli neločljivih od carske vlade, je za dobro ohromela rusko pravoslavno cerkev, tako da se njeni sovražniki že radujejo in vesele nad njenim razpadom in propadom, med tem ko se njeni prijatelji boje in trepetajo za njen nadaljni obstanek. Dasi ni bilo v Rusiji nikoli uradno proglašeno preganjanje cerkve in bila "zagotovljena" verska svoboda, so vendar vse te, ki so imeli še toliko srčnosti in poguma, da so še nadalje ostali kristjani, takoj zaznamenovali kot sovražnike republike. Za take "predržeže" ni bilo nikakršnih "krušnih listkov" ali pa "listkov za delo". Kdor se je javno priznal k krščanski veri, za tega je pomenjalo to spoznanje najhujšo revščino, pomanjkanje, pregnanstvo, pogosto i smrt vsled lakote. Popolno uničenje cerkvene organizacije v Rusiji je imelo vsled tega usode-

polne posledice za ruske cerkvene organizacije v Zdr. državah in Kanadi. Število ruskih duhovnov, katere je prej vzdrževala ruska država v Evropi, se je krčilo v razmerju, kakor so se krčili finančni dohodki po razsulu carske Rusije, tako da je bilo l. 1930 stanje ruskih pravoslavnih župnij skoro obupno.

Nekateri ruskih duhovnov so v svojem pomanjkanju in bedi iskali pomoč izven svojih lastnih cerkvenih krogov, in pomoč jim je bila ponujena iz protestantovskih krogov, toda pod pogoji, katerih noben Rus odkritosrčnega, trdnega prepričanja, ni mogel sprejeti, če se ni hotel odreči veri in naukom, v katerih je bil vzgojen. Razne protestantovske sekte, ki so bile veliko bolj proč od Rima kakor Rusi sami, so jim dajale krasne ponudbe, upale so, da bodo preprečile rusko zблиžanje z Rimom, če jih zvabijo v protestantovske organizacije, da bodo Rusi smatrali in priznali neveljavno posvečevanje duhovništva, kakor se vrši pri protestantih, kot veljavno. Nekateri so se dali zvabiti v vabo in se dali vjeti na trnek. Toda mnogo teh, duhovnov in lajikov, je kakor izgubljeni sin, ki je zapustil očetovsko hišo, izmučenih od glada in bede v tujini, spoznalo spokorno milostipolni obisk kaznujoče božje Pravičnosti in reklo pri sebi: "Vrnil se bom v hišo svojega Očeta."

Toda ni bilo tako lahko nastopati pot nazaj. Bila je tu več stoletij stara tradicija, ko so Rusom vedno zatrjevali, češ, rimska cerkev jim hoče vzeti njihovo pravoslavno vero, da hoče rimski papež vladati nad njimi mesto dobrega "bat'uška", carja, bili so še drugi predsodki, ki so se pregloboko vkorenili v misli in srcu vsakega Rusa. Seveda jim ni bilo znano, da čaka ta toliko zaničevani in preganjani Oče v Rimu, s hrepenečim srcem in z odprtimi rokami na njihov povratek. To, kar je imenoval Newman družabne spomine, jih je kakor silna veriga vezalo na preteklost; tako so tudi tu narodni in verski spomini silne zapreke, ki so branile Rusom odločitev, ali naj store prvi korak nazaj k Rimu. Pa tudi tu se je pokazala božja milost močnejša kakor pa mreže, v katerih drži svet in hudič svoje žrtve in tako slavila prvo zmago. Bilo je to binkoštno nedeljo, 4. junija 1933, ko je Vladimir Aleksandrov, odličen ruski dostojanstvenik, ki je tekom svetovne vojne postal član sv. sinode in bil imenovan nadškofom svoje cerkve, pa ni mogel vsled revolucije biti posvečen, priznal primat sv. Rimske Stolice in spoznal katoliško vero v pričo apostolskega delegata, škofa Bucci. Kakor poprej, tako je tudi sedaj vedno opravljal daritev sv. maše, nikdo ni dvomil o veljavnosti njegovega posvečenja. Daritev sv.

maše je opravljal že celih 37 let po krasnem, starodavnem obredu sv. Janeza Zlatoustega, le s tem razločkom, da je daroval sedaj sv. mašo v edinosti s sv. Rimsko Stolico in da je pri tej daritvi, kakor je to delal že sv. Janez Zlatoust, molil za "našega presvetega Gospoda in Veleduhovna, rimskega škofa."

Od prvega koraka ruskega cerkvenega dostojanstvenika nazaj k Rimu je preteklo sedem mesecev. V tem času je prejel na stotine pisem, nekatere od unijatov z rimsko cerkvijo, druge in sicer največ od ruskih pravoslavnih duhovnov, ki so izražali svoje začudenje nad njegovim korakom, vprašali so ga, kako ravna "Latinci" z njimi. Celo iz Shanghaj-a, Kitajsko, je prejel pismo iz ruskih krogov, vprašujočih ga, kako se godi takemu, "ki je prestopil v Rim." So "Latinci" prijateljski? Li priznavajo naše posvečenje? Podobna in druga vprašanja stavijo. Dosedaj se je omejeval na osebne in posamezne odgovore, je pa prepričan, da bi bil pri dobrem uradnem vedenju dostop k "Rusom, ki žive izven sovjetske Rusije, nemalo olajšan." Štirinajst ruskih duhovnov živečih v Zdr. državah je izrazilo željo, da bi se združili z Rimom, in kakor hitro se pokaže, da je Rim pripravljen, da jih sprejme kot duhovne, da Rimu niti malo ne pride na misel, da bi potlačil njihov obred, marveč da ga hoče ohraniti, bo še več duhovnov storilo ta odločilen korak.

Bo res zanimivo, če se bo razkol, ki se je pričel ob Bosporu, začel zaceljevati tu v daljni Ameriki. Uresničenje tega niso nikake vizionarski preludiji. Povratek pravoslavnih Rusov, živečih v Zdr. državah in v Kanadi postane lahko silen tok, močna reka, ki bo nekoč poplavela blagodarno vso "Sveto Rusijo".

Mnogo zavisi seveda od "Latincev" v Zdr. državah, če bodo ti pripravljeni in nagnjeni, da darujejo svoje simpatije vračujočim se bratom. Naše sodelovanje, naše simpatije, prijateljstvo, dobra volja, da jim pomagamo povsod, kjer moremo in kjer je potrebno, vse to bo pripomoglo veliko, da se uresničijo načrti božje Previdnosti glede vse Jezusove cerkve. Razun rimskega primata je razloček verskih naukov jako malenkosten, večina ljudstva tega niti ne ve. Toda ena važna okolščina, ki je najbolj svetla stran ruske cerkve in ki postane morda temelj njenega združenja s pravo Kristusovo cerkvijo, je ta, da ruska cerkev skozi vsa stoletja svojega razkola ni niti trenutek prenehala v pravem, gorečem, res otroškem češčenju prečiste Matere božje, bl. Device Marije.

Kako je carska Rusija pripravljala tla boljševikom.

P. Bernard, O. F. M.

LETA 1930 je izšla v nemškem jeziku knjiga: Zgodovina tyraspolske škofije. Spisal jo je sam škof imenovane škofije, ki živi sedaj v pregnanstvu na Nemškem. Tyraspolska katoliška škofija leži v Rusiji ob dolnji Volgi. Pripadajo ji po večini vsi tam naseljeni katoliški Nemci, pa tudi Poljaki, Litavci in drugi. Pred boljševiško revolucijo se je škofija prilično lepo razvijala, dandanes je seveda vsa v razvalinah: duhovniki pomorjeni, pregnani, zaprti, cerkve in drugo premoženje podržavljeno, ljudstvo pomorjeno, razkropljeno, sestradano. . . Z eno besedo: ves boljševiški "paradiž" se je nasel v Tyraspolu.

Med drugimi zanimivostmi pripoveduje pisatelj knjige iz preteklih časov sledeče:

Rusija je bila zapadni Evropi od nekdaj manj znana kot Amerika, čeprav je evropska dežela. Sama se je na vso moč zapirala pred vplivi zunanjega sveta, da bi kako ne vdrle vanjo prekukušne in prevratne socialne ideje zapada. Toda ta državna zaprtija je bila in bo ostala samo fizična in ni mogla zabraniti dohoda škodljivim naukom in revolucionarnim idejam. Nasprotno, brezverskim knjigam in spisom socialnih novotarjev so bila vrata carske države vedno na stežaj odprta. Izjemo so delale le katoliške knjige in njihovi nauki, čeprav je ravno katoliški nauk najboljši čuvár reda in modrih postav v vsaki človeški družbi.

Carska cenzura je pregledala vse knjige, ko so skušale preko ruske meje v carjevo deželo. Toda čudno: knjige proslulih brezvercev in revolucionarjev, kot so Voltair, Renau, Chamberlain in drugi, so smele brez ugovora čez mejo. Sploh ni cenzura delala težav nobeni brezverski in nenravnih navlaki, naj je bila še tako pohujšljiva in nemarna. Pač pa so morale nazaj katoliške knjige, na primer zlasti vsak spis, ki je govoril o čiščenju Srca Jezusovega ali tudi le imel podobo presv. Srca. Te reči so pomeñile višek nevarnosti za rusko državo in za carski prestol!!

Pod carjem Aleksandrom III. ni smela prav nobena molitvena knjiga ali sploh knjiga s kato-

liškimi naukom v Rusijo, če ni imela posebne molitve za vladajočega carja. Cenzuri ni zadostovalo, da je bila dotična molitev le splošno sestavljena "za vladarja", tudi ne, da je bilo ime vladajočega carja označeno s črkama N. N. ali podobno, kot je to navada, temuč je moralo biti ime Aleksandra III. izrečno natisnjeno. Če bi prišel nov car, je moralo biti zopet njegovo ime enako natisnjeno v vseh takih knjigah vseh jezikov po vsej ruski državi! Nihče si ni mogel nabaviti novih knjig, dokler niso bile na novo natisnjene, starih pa rabiti ni smel!!

Rusija je imela mnogo katoliških kolonistov iz zapadne Evrope: Nemcev, Francozov, Italijanov, zlasti pa Poljakov. Naravno je bilo, da so si želeli molitvenikov in drugega pobožnega berila vsak v svojem jeziku. Dobivati so pa mogli tega blaga večinoma le od doma. Razume se pa, da nobena verska knjiga izven Rusije nima molitve za ruskega carja! Tako je pač ruska cenzura hotela preprečiti uvoz vsake katoliške knjige!

Tudi v Rusiji sami je bilo izdajanje katoliških verskih knjig združeno s skoraj nepremagljivimi ovirami. Razne pošiljke katoliških knjig, rožnih vencev in drugih pobožnostnih predmetov največkrat sploh niso prišle na svoj cilj. Nekje med potjo jih je zasegla carska cenzura in dala vse uničiti. Nasprotno so pa tudi domače ruske tiskarne brez ovire poplavljele deželo s tiskovinami najnižje vrste: brezbožnost, svinjarstvo, prekukušstvo je šlo gladko skozi cenzuro, dobro berilo pa — v ogenj . . .

Tako si je ruski car čuval prestol! Tudi Nikolaj II. je pustil v veljavi cenzuro, ki je zavládala pod Aleksandrom III. Ali je čudno, če se je v takih okoliščinah carska Rusija sama skuhala župo, nad katero se je zalušila — ?

Gospod je dejal nekoč: Vi slepi voditelji, ki precejate muhe, kamele pa požirate! (Mat. 23, 24.)

Ali ni takih slepih "voditeljev" še vedno le preveč na tem — slepem svetu — ?

Konvertit J. Bull.

J. N.

MR. Jurij Bull, rojak Kanade, je bil sicer vzgojen v anglikanski cerkvi, a je pozneje izgubil vso vero. Leta 1886 je prišel nadaljevati študije v Pariz, kjer je bil prijazno sprejet v laboratoriju za očesne bolezni, ki je bil pod

vodstvom doktorja Gavalsa. Leta 1889 je začel samostojno prakso.

To leto je dalje časa zdravil protestantsko gospo iz Amerike. Priložnostno sta se razgovarjala o verskih vprašanjih. Pri tem se je poka-

zalo, da sta oba istega verskega mišljenja, namreč, da ne verujeta skoro nič. Gospa je pripovedovala, da večkrat moli neko molitev, v kateri najde mnogo tolažbe; priporočala je zdravniku, naj bi storil isto. Molitev se je glasila: "Pridi, sv. Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni. Pošlji svojega Duha in prerorjeni bomo in prenovil boš obličje zemlje."

Doktorju Bullu je molitev zelo ugajala. Molil jo je sleherni dan, in ker ga je duševno dvigala, jo je kasneje ponavljal večkrat na dan.

Nekaj tednov potem, ko se je seznanil z ono gospo, je prišel Dr. Bull, nevedoč pravzaprav kako, k nekemu verskemu sestanku. Čitanje iz listov sv. Pavla je naredilo nanj globok vtis. Kupil si je sv. pismo, je študiral in se čedalje bolj seznanjal z nadnaravnimi resnicami. Življenje apostolov ga je napolnilo z navdušenjem: Njihova gorečnost, udanost, njih prepričevalna moč v oznanjevanju Kristusovega nauka, vse to je svedočilo o delovanju in navdihovanju sv. Duha. Takozvani reformatorji so v njegovih očeh izgubili na veljavi.

Božanstvo Kristusovo je spoznal jasno iz novega zakona, ki ga je študiral z vso iskrenostjo svojega srca. "S kako avtoriteto in odločnostjo je Kristus oznanjal svoj nauk! Ko je pripravljajl jude na skrivnost svojega Telesa in Krvi, je raje pustil svoje maloverne poslušalce, da so odšli, nego da bi najmanje popustil."

Kako je bilo vse drugače v protestantizmu, kjer je lahko vsak razlagal sv. pismo po mili volji, kakor je hotel. Dr. Bullu je bilo jasno: kdor je spoznal božanstvo Kristusovo, mora sprejeti tudi njegov nauk v celoti. Velikoduhovniška molitev Zveličarjeva, "da bi bili vsi eno", se ga je globoko prijela, in prišel je do spoznanja, da cerkev Kristusova mora biti edina.

Čital je spise znamenitega angleškega konvertita in poznejšega škofa Newmana, ki jih je spisal še pred svojim spreobrnjenjem. Spočetka

je čital samo radi krasnega jezika. Kasneje mu je začela ugajati tudi duhovita vsebina.

Newman (Njuman) je še kot anglikanec napisal pesem o sv. Duhu, ki je krik duše, koprneče po resnici in ki jo tu podajamo v prozi. Glasi se tako: "Vodi me, dobrotna Luč, skozi temo, ki me obdaja. Vodi me naprej! Noč je temna, in jaz sem daleč od doma: Vodi me naprej! Ravnaj mojo nogo, ne hrepenim po luči, preveč oddaljeni, samo en korak mi je dovolj. — Ah, bili so drugi časi, ko Te nisem prosil, da bi me vodil. Hotel sem rajši voliti sam in videti svojo pot. Zdaj pa: vodi me Ti naprej! — Ljubil sem razkošje in vkljub svojem strahu sem pustil napuhu, da je vodil mojo voljo. — Ne prištevaj mi let, ki so minula! — Tako dolgo mi je pomagala tvoja moč, in danes me bode iznova vodila narej; preko močvirij in skal; da izgine noč, in v jutro se mi smehljajo one angelske postave, ki sem jih ljubil — ah, kako dolgo je že od tistih dob — ki sem jih pa v trenutku izgubil."

Pesem je ugajala zdravniku, išočemu resnice. Naučil se je je na pamet, in vsak dan jo je molil, združujoč jo z ono molitvijo k sv. Duhu. Sam je priznal, da ni vedel, kaj dela. Pozneje pa je spoznal, da se je nevede posluževal najboljšega sredstva, ki vodi k veri: molitve k sv. Duhu.

Potem so polagoma izginjali od mladosti mu vcepljeni predsodki proti katoliški veri. Čital in študiral je z vso vnetostjo katoliške knjige, obiskoval božje službe in nov svet poln neslutene lepote in harmonije se mu je odprl. V Lurdu je bil kot zdravnik priča, kako je bila pred milostno votlino neka žena hipoma ozdravljena.

25. junija 1892 se je v cerkvi angleških pasionistov v Parizu povrnil v katoliško cerkev. Ker je bil slabotnega zdravja, ni dočakal visoke starosti. Po pobožnem, požrtvovalnem življenju je umrl leta 1911 kot svetnik. Njegove poslednje besede so bile: "O sveti Duh, o Bog, o Jezus!"

Mladi Japonec Kristov spoznavavec.

J. O.

KO sem bil star petnajst let — bil sem takrat v četrtem razredu japonske gimnazije, sem prvokrat slišal o kristjanih in njihovem nauku. Bilo je leta 1899 v Sendai, v mestu severne Japonske. Tam je imela misijonarka ameriške sekte kongregacionalistov vsak teden biblično uro. Povabila je na njo študente z gimnazije in univerze. Tudi jaz sem se nekega dne znašel

tam, a ne, da bi spoznal biblijo. Moj namen je bil, da se naučim angleški. Toda že prvi dan sem bil razočaran, kajti razumel sem silno malo. A tudi to malo, kar sem razumel — bil je evangelij sv. Luke — je vzbudilo mojo popolno pozornost. Vsak teden sem torej prihajal in pri tem sem vztrajal poldrugo leto. Sv. pisma še nisem imel. Samo enkrat v tednu sem slišal nje-

govo razlago. Pa kar sem slišal, me je vse silno zajemalo. To zanimanje je bilo čisto znanstveno, zanimanje za onega velikega moža iz Nazareta. "Nauk kristjanov je zanimiv", to je bil sad tistih prvih let, ko sem se seznanil s krščanstvom. Od te dobe naprej nisem več hodil k bibličnim uram. Skušal sem sam pronikniti v nauk, ki ga uči krščanstvo. Študiral sem liste sv. Pavla in evangelij sv. Janeza. Bolj in bolj sem se bližal resnici. A da bi postal kristjan, za to nisem imel poguma.

Nekega dne — bilo je januarja 1903 — pa čitam v evangeliju sv. Marka: "Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen." (Marko 16, 16.) Brez krsta bo torej pogubljen. Vera in krst se zahteva. To me je privedlo h krstu. Po pouku, čez poldrug mesec, sem bil od misijonarja kongregacionalistov sprejet v njihovo cerkev.

V cerkveni knjižnici sem našel nekega dne v kotu knjigo o katoliški cerkvi. Vleklo me je k nji. Upal sem, da bom iz nje zvedel kaj zanimivega o oni "sekti", ki je dotlej še nisem poznal. Samo eno sem vedel: Katoliška cerkev ima mnogo obredov, več nič.

Dve misli v tej knjigi sta se mi zdeli važni: Da je sv. oče naslednik sv. Petra in da sv. obhajilo ni samo podoba Telesa in Krvi Gospodove. Ali sta to le majni neznatni razliki? Hotel sem biti na jasnem in kmalu sem našel pot h katoliškemu duhovniku P. Jacquet-u iz pariškega semenišča. Rekel sem mu: "Jaz sem protestant, čital sem ono knjižico o katoliški cerkvi. Rad bi vedel, če je vse to resnično?"

"Tako je, resnično je," je odgovoril in mi posodil še več knjig, da jih proučujem, med dru-

gimi tudi katekizem. Hitro mi je bilo jasno: Katoliški nauk se mnogo bolj strinja s sv. pismom.

Toda prestopiti? Ako ostanem tako, lahko verujem, kar hočem. Je-li papež res Petrov naslednik? Dotlej sem se namenoma izogibal modernih liberalnih struj v protestantski teologiji. A vsled vpliva okolice sem vendar začel omahovati v veri. Ali je bil Kristus Bog? Notranji nemir me je vsega prevzel. Komu in čemu naj verujem? Toda resnično prava vera mora imeti trden nauk. Prava vera vendar ne more biti zgolj čustvo, prepuščeno presojanju posameznika, ki misli danes tako, jutri že drugače. Ali pa je bila avtoriteta katoliške cerkve prava? Je-li bila katoliška cerkev ustanovljena od Kristusa?

Tako so prešla leta. Kot protestant sem često obiskoval katoliško cerkev, sv. mašo, govoril sem s p. misijonarjem. Prosil sem za nove knjige, ki obravnavajo vprašanje avtoritete; čim dalje jasneje sem spoznaval: papež je resnično pravi Petrov naslednik. Prosil sem pismeno protestantskega pastorja pojasnila, a odgovora nisem dobil. Šel sem k njemu osebno, ni mi mogel dati zadovoljivega odgovora. In ko sem mu izjavil, da moram postati katoličan, rekel mi je kot poslednjo besedo: "Žal mi je, a pomagati vam ne morem; molil bom za vas, da postanete srečni v katoliški cerkvi."

Takoj sem šel k p. Jacquet-u. "Prosim, jaz hočem biti katoličan." P. Jacquet me je pogledal in rekel: "Da, že dolgo sem molil za vas. Takoj vprvič, ko sva se seznanila, mi je prišlo na misel: "To je mož, ki mora postati katoličan!" Nato je obmolknil, pokleknil poleg mene in dolgo molil."

Ta Japonec je danes voditelj katoliške mladine, pravi laiški apostol.

"Kdor Cerkve ne posluša."

J. O.

Irski župnik se je nekoč sestal z bogatim protestantom. Svetnik ni vedel, da je mož, kateremu je on govoril o Bogu in svetnikih z vso toploto in bogastvom svojega srca, pripadnik takozvane reformirane vere. Na koncu mu je župnik stisnil blagoslovljeno svetinjico v roke. Pa pravi protestant: "Vi dajete svetinjico krivovercu. Z vašega stališča sem jaz krivoverec. Upam pa, da bova nekoč oba v nebesih, četudi se razlikujeva po veri."

Dobri župnik je prijel moža za roko, uprl vanj svoje oči, ki se je v njih odražala vsa njegova živa vera in vroča ljubezen ter rekel tujcu sočutno:

"Ah! prijatelj, le tedaj bomo združeni tam gori na veke, če bomo zedinjeni že zdaj tukaj na zemlji. Smrt ne bo v tem prav nič spremenila. Kamor drevo pade, tam obleži."

Gospod župnik, jaz se zanesem na Kristusa, ki je rekel: "Kdor vame veruje, ima večno življenje." "Ah! prijatelj, Jezus Kristus je rekel še nekaj več: Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik. Rekel je, da mora biti samo ena čreda in en pastir, in za poglavarja te črede je postavil sv. Petra." — Nato je nadaljeval z mehkejšim in ganljivejšim glasom:

“Prijetelj, Bogu ne moremo služiti na dva načina. Samo en način je pravi. Vsakdo mu mora služiti tako, kakor Gospod hoče, da se mu služi.”

Po teh besedah se je dobri župnik odstranil.

Njegove besede so povzročile v protestantovi duši nemir in nepokoj. Kajti milost božja je poslej začela v njegovem srcu svoje zveličavno delo spreobrnjenja in ga v kratkem tudi zmagovito dovršila.

Nerazdružljivost sv. zakona.

MISIJONAR, ki je deloval v Ameriki, piše: “Ko sem prišel v M., sem zvedel, da živi tam poročena gospa s tremi otroki, ki bi rada prestopila v rimsko-katoliško cerkev; toda doslej si še ni upala obrniti se do katoliškega duhovnika.

Ali naj torej čakam v zakristiji ali v pisarni, da pride k meni? Nekega dne sem jo obiskal. Dve najstarejši deklici, ena trinajst, druga enajst let stara, sta hodili v šolo katoliških sester.

“Milostljiva, zakaj pošiljate svoja otroka v katoliško šolo?”

“Ker se v javnih šolah ne uče verouka. Deset ur krščanskih vaj v cerkvi na leto ni nič! V desetih urah se ne morejo otroci ničesar naučiti, kakor se ne morejo naučiti igrati na klavir, če bi imeli letno samo deset ur: in brez vere ne morem otrok dobro vzgojiti.” Je li resnično, da ste že nekajkrat omenila, da želite postati katoličanka?” — “Da.”

“Gospa, ali smem vprašati, kaj vas vleče in vabi v katoliško cerkev?”

“Ne vabi in ne mika me lepota katoliškega bogoslužja, marveč nauk katoliške cerkve, da je zakon neločljiv. Katoliška cerkev je v Ameriki edina, ki je ohranila vse zapovedi Kristusove, ki jih strogo brani in izpolnjuje, in ki se tudi nauku o zakonski neločljivosti ni odpovedala. Tu v Ameriki se loči vsak šesti zakonski par, na Japonskem vsak osmi. Edino boljševiska Rusija nas je še prekosila. To je pohujšanje za ves svet. Tega sem se zavedla, ko sem še pred letom dni živel v občini baptistov. Na dobrodelnem bazarju mi je bil predstavljen baptistovski pridigar. Predstavil mi je svojo tedanjo in bivšo soprogo. Tretjina udeležencev na bazarju je bila ločenih,

polovica je živela v drugem zakonu. Rekla sem pridigarju: “Vi niste več kristjani! Ali ne znate sv. pisma? Ali niste čitali pri Matevžu 19, 6: “Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči? in pri Marku 19, 9, in pri Luki 16, 18, in iz 1. Kor. 7, 10, Rimlj. 7, 2?”

Z vljudnim smehljajem, ki često zakriva pomanjkanje izobrazbe, zlasti srčne izobrazbe, je odvrnil pridigar v navzočnosti nekaterih svojih faranov: “To je vse lepo, a se ne da praktično izvajati v naši moderni dobi, v kateri vladajo povsem drugi moralni nazori nego pri Judih ob Kristusovem času.”

To mi je bilo dovolj. Izgovarjal se je, da je to oficijelno naziranje tudi drugih sekt. Ko sem se vrnila domov, sem prečitala omenjena mesta v sv. pismu še enkrat in sklenila sem, da izstopim iz sekte metodistov. Ker nisem hotela živeti brez cerkve in božje službe, ker sem poznala nauk katoliške cerkve o nerazdružljivosti zakona, sem se bavila z mislijo, da vstopim v katoliško cerkev.

Kleveto, da je papež bogatim ljudem (kakor v slučaju Vanderbilt-Malborough) dovolil ločitev zakona, so zavrnilo katoliški listi, povdarjajoč, da je treba razlikovati med neveljavnim zakonom in razdružitvijo veljavnega zakona. Vedela sem, da papež angleškemu kralju Henriku VIII. ni dovolil zakonske ločitve, tudi tedaj ne, ko je grozil, da bo odtrgal vso Anglijo od cerkve. Vedela sem, kako je papež branil pravo in pravico Američanke iz Baltimore, soproge kneza Jeroma, Napoleonovega brata, proti “vsemogočnemu cesarju”.

Poučil sem ženo in oba njena najstarejša otroka o katoliški veri. Deklici sta šli z ostalimi otroki k prvemu sv. obhajilu; kmalu za njimi je prišla tudi mati. Prihodnje leto pojde najmlajši sin k mizi Gospodovi.

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

ALI JE KOLEKTA ZADEVA VESTI?

Marsikdo misli da ne. Toda ni merodajno, kar ta ali oni misli, ampak to, kar je v resnici. Resnica pa je, da tam kjer mora ljudstvo samo vzdrževati cerkve, je v vesti dolžno to storiti, kolikor more. To že po naravni postavi, ki pravi, da, kdor je dolžan

stremeti po kakem cilju, je dolžan poskrbeti tudi za primerna sredstva, da ga doseže. Dolžan je pa to delati tudi po božji in cerkveni postavi. Glede Amerike je to jasno izraženo v posebni cerkveni zapovedi: "Podpiraj svoje dušne pastirje!" To dolžnost je pred kratkim znova pov-

daril škof v Crookston, Most. Rev. Timotej Corbett. Med drugim pravi: "Težka in sveta verska dolžnost je prispevati za vzdrževanje cerkve in njenih naprav. Vsakega katoličana oženjenega in samskega veže v vesti."

ANGLIJA IN PAPEŠKA SUVERENOST.

Protestantska Anglija je priznavala papeško suverenost še pred sklenitvijo lateranskega pakta, s katerim je bila vpostavljena vatikanska država. Saj je imela pri Vatikanu svojega diplomatskega zastopnika. A zdaj je šla korak dalje, ki ga niti katoliške države še niso naredile.

Vlada je odredila, da se mora papežu suverenu in njegovim legatom za slučaj, da pridejo v deželo, izkazati ista čast, kot se izkazuje drugim suverenom in njihovim legatom. Uzakonjena naveda je, da ko pride kak suveren ali njegov pooblaščenec v deželo, ga armada na kopnem in na morju pozdravi s častno salvo.

Po kraljevih instrukcijah, ki jih je zdaj prejelo vrh. poveljstvo armade in mornarice, bo poslej ista čast izkazana tudi papežu odnosno njegovim legatom. Papež sam bo sicer težko kedaj deležen te časti. Je pa vsekako lepo, da mu jo je protestantska Anglija postavno priznala.

BOŽANSTVO KRISTUSOVO.

Dne 10. in 11. oktobra leta 1928 je poteklo trideset let, odkar je Lars Eskeland, znani pisatelj in konvertit, ustanovil ljudsko visoko šolo v Vossevangen. Vsi norveški listi so hvalili delo, katero je izvršil ta odlični odgojitelj v svojem zavodu in v vsej državi. Kralj ga je odlikoval za njegove zasluge z zlato

svetinjo. Pri slavnostnem govoru je jubilant porabil priliko, da je pred najširšo javnostjo pojasnil razloge, ki so bili odločilni, da je prestopil v katoliško cerkev. "En razlog moje konverzije je bil, ker nisem mogel biti ud cerkve, v kateri so spori o Kristusovem božanstvu. Moderna doba - zahteva močnega vala

božjega češčenja osebe Jezusa Kristusa, da nam v svoji neskončni ljubezni pride na pomoč. Imeti hočem mir, a mir podeljuje samo ena cerkev, in to je cerkev, ki traja že 1900 let. V nji ni sporov o Kristusu. Drugi nagib moje spreobrnitve je ta, da ne morem živeti brez spovedi, brez zakramenta pokore.

'MRTVA' HČERKA — NUNA.

O čudnem slučaju poročajo iz Cincinnati, O. Tam živi neki Louis O'Conner, točasno cerkvenik ene tamkajšnjih cerkva. Pred dolgimi leti je z družino bival v Chicagi. Bilo je začasa znanega Iroquis požara, pred 30. leti, ki je zahteval 602 žrtvi. Med žrtvami je bila tudi njegova hčerka šestletna Katarina. Vsaj tako je bil prepričan. Dobil je celo ostanke njenega trupelca,

katere je dal slovesno pokopati. Ta družinska nesreča ga je tako pretresla, da je z družino zapustil Chicago in z njo cela leta potoval širom Amerike in Evrope, da preboli udarec. Ko mu je denar pošel, se je nastanil v Cincinnati in tam prevzel službo cerkovnika. Pred kratkim pa je v New Yorku obiskal enega svojih sorodnikov. Ta mu je vedel povedati, da njegova hčerka Kata-

rina še živi v New Yorku. in sicer kot redovnica. Toda na žalost ni vedel njenega naslova. S to veselo novico se vrne Mr. O'Connor domov in začne iskati sled za hčerko. Kar zve, da se mudi v Chicagi, v nekih zadevah svojega reda. In res jo najde ondi. Ko je ugotovil, da ne gre za nikako prevaro, je ves srečen hitel domov pravit ženi-materi, da jo je v resnici našel. Oba sta

se takoj odpravila v New York, kjer jo je presrečna mati po 30. letih zopet objela. Povedala jima je, da je pri imenovani nesreči

dobila hude opekline, a so jo v bolnici pozdravili. Nato je na vse strani poizvedovala za star-

ši, a ni bilo o njih ne duha ne sluha. Tako je ostala pri sestrah, ki so jo negovale in sama postala sestra.

SREBRNOSRAJČNIKI NA POHODU.

Evropski fašistični bacil je tudi Ameriko že okužil. Po italijanskih črnosrajčnikih in nemških rujavosrajčnikih smo Amerikanci dobili srebrnosrajčnike. Čudno da ne zlatosrajčnike. Ti bi boljše predstavljali zlato Ameriko. No pa zdaj smo na potu k srebrni valuti. Morda jo bomo takrat, ko ti samosrajčniki zrasejo, že imeli. Prav za prav pa ti

naši srebrnosrajčniki niso drugega kot preprani, prosluli Ku Klux Klani, ki bi radi pod drugo firmo sejali sovraštvo do katoličanov, Judov in tujcev. Tako jih je "pogrontal" oklahomski guverner William H. Murray, kateremu so poslali poziv, naj se jim pridruži. Dejal je, da za take tajne politične organizacije, ki imajo v programu protikatoliški in protijudovski boj, v

svobodni Ameriki ni in ne sme biti mesta. Poziv z vso propagandno literaturo, ki jo je od njih dobil, je vrnil pošti in obvestil o novi propagandi vodstvo "Narodne konference kristjanov in Judov". Če bodo vsi uvidevni njega posnemali, bo ameriški fašizem dete iz zibke v grob prenešeno, kar bo najbolje zanj in za Ameriko.

ATEISTI NA BEGU.

Glavni sedež svetovno organiziranega ateizma je bil prvotno v Rusiji. Tam je seveda užival vso svobodo in podporo sovjetske vlade. Toda Rusija je preveč na koncu kulturnega sveta in kot taka neprimerna za središče ateistične propagande. Zato so ga pomaknili bolj proti zapadu. Izbrali so si Berlin za glavni

stan. V nemškem "drugem rajhu", ki je bil močno v sorodu s sovjetsko republiko, so bila dokaj plodna tla zanj. Toda v Hitlerjevem "tretjem rajhu" — kar mu bodi v kredit povedano — so mu kmalu začela tla postajati prevročna, dokler ni dobil brce čez mejo. Zatekel se je v svobodno Švico. Pa tudi tam ni bil za-

željen gost. Vedno glasneje so bile zahteve, da mora iz dežele. Potrkal je pri tako svobodoljubni Franciji, če se sme ustanoviti v Strassburgu. Pa na veliko presenečenje mu je tudi ona odklonila "jerperge". Celo svojih "Hudičevih otokov" mu ni ponudila. Kam se bo zdaj obrnil, zaenkrat ni znano.

ZASLEPLJENI SE VRAČAJO.

Za časa socialističnega režima na Dunaju je odpadlo od katoliške cerkve nič manj kot 153.000 Dunajčanov. Podoben beg iz Cerkve se je vršil tudi po drugih mestih in industrijskih središčih, kjer so imeli socialisti glavno besedo. Ko bi šlo to tako dalje, bi bila nekaj katoliška Avstrija v nekaj letih brezbožna posestrima boljševiške Rusije. To so socialisti tudi hoteli. Nobena tajnost ni, da so nameravali Avstrijo spremeniti v boljševiško operativno bazo za juriš in zapadno Evropo. Njih delavski domovi in dobrodelni mladinski zavodi, na katere so tako ponosni, so bili v prvi vrsti rdeče šole in trdnjave, v ta namen pozida-

ne in z orožjem opremljene. To je ljudstvo zadnje leto že samo sprevidelo. Je bilo pač že preveč očitno. Lani je prvič po l. 1921. število onih ki so odpadli od cerkve bilo enako onemu, ki so se vrnili v njeno naročje. Od kar je pa. Dr. Dollfusova vlada iztrgala Dunaj socialistom, žal da s toliko človeškimi žrtvami, se odpadniki trumoma vračajo nazaj k Cerkvi. Iz tega, kar vedo povedati ni težko razbrati, kaj je bil vzrok njih odpada v masah. Socialisti so porabili vsa možna sredstva, da ljudi izvabijo iz Cerkve. Laži, grožnje, pristranost, zapostavljanje vse je bilo na delu. Za odpadnike so

bile službe, delo, kruh, za verne nič. Zdaj se pa ti volkovi še pritožujejo, da so jim avstrijski jagenčki vodo kalili in prepričujejo svet, kaka vnebovpijoča krivica se jim je zgodila. Ne odobravamo prelivanja krvi, naj jo preliva kdorkoli in kogarkoli. Prepričani pa smo, da bi jo bilo mnogo več preteklo, med bitko in po bitki, ko bi bili socialisti vspeli. In še to lahko dostavimo, da bo zgodovina Dr. Dollfusa enkrat proslavljala, da je z razdrtjem avstrijskega rdečega gnezda zapad rešil pred ruskim boljševiškim valom, ki bi se bil kot rdeče, tudi od krvi rdeče morje razlil po vsej zapadni Evropi. Šlo je že na 12. uro.

KO KDO DELA TESTAMENT.

Če kdo dela testament, ko mu neizbežna smrt že za hrbtom stoji in gleda, kedaj bo napravil piko, takrat pač vse drugače misli, govori in piše, kot je njegovo življenje kazalo. Dokaz temu je poleg tisoč drugih slučajev testament največjega pustolovca naših dni, Staviskya, ki je s svojim dragim škandalom zrevolucioniral celo Francijo. Ko je uvidel, da topot ni rešitve zanj, kot že iz toliko zagat, je položil

zraven sebe na mizo revolver in sedel, da napiše testament, preden si požene kroglo v glavo. Poslušajmo ga, kaj je napisal: "Mojim sinovom naj bo spomin na njih očeta svet. Radi mene njih vzgoja in boj za obstanek ne sme trpeti. Želim, da se jim vcepi čut časti in poštenosti. Ko bodo dosegli 15. leto, naj se posebno pazi nanje, da v tej nevarni dobi človeškega življenja ne padejo v

roke kakim slabim prijateljem. Na vsak način morajo biti pošteni člani človeške družbe." Res lepe besede, četudi zveni iz njih zgolj materialistični ton. Upajmo, da se jih bodo njegovi sinovi radi odbijajočega zgleda svojega očeta tudi držali. Kako bi jim mogel pa spomin nanj biti svet, težko umeti, še težje spolnjevati. Ne bo jim zamere, če si bodo spremenili ime, sicer jim bo boj za življenje težak.

ČE PASTIRJI NIMAJO VERE.

V Ameriki je navada pisemskim potom ugotavljati stanje verskega mišljenja. Zdaj se ta, zdaj ona šola obrne na to ali ono skupino z vprašalno polo, kaj posamezni mislijo glede raznih verskih vprašanj. Ti pestri odgovori so jako značilni. Ogledalo obstoječega verskega stanja so. Nedavno si je vzgojeslovna šola Northwestern vseučilišča privoščila te vrste ugotovitev. In sicer je hotela preizkusiti stanje verskega prepričanja med tukajšnjimi protestantskimi pastirji. Ta poskus sam že mnogo pove in meče temno luč na protestantizem in njegove pastirje. Kdo se bo drznil na katoliške duhovnike nasloviti take vprašal-

ne pole. Če bi mu sploh odgovorili, bi bilo dosti, da bi prebral en odgovor in bi vedel za vse. Drugače je seveda pri protestantskih pastirjih, ki pripadajo tako različnim sektam. A ker so se dotična vprašanja tikala le temeljnih resnic, o katerih bi človek sodil, da si bodo tudi oni edini, so nas njih tako različni odgovori naravnost osupnili. Da so celo oni, pastirji duš, prišli tako na boben z vero, tega nismo mislili. Vprašalne pole so bile razposlane na 500 pastorjev. Samo na eno stavljeno vprašanje so vsi pritrdilno odgovorili, namreč, da je Bog. V vseh drugih vprašanjih so šli njih odgovori

narazen. Po odstotkih računano jih je 26% zanikalo božanstvo Kristusovo, 60% jih je izjavilo, da ne verujejo v bivanje angelov, 19% jih ne veruje, da bi Bog vodil življenjske račune vsakega človeka, 54% jih je izpovedalo, da ne veruje v hudiča, 69% jih taji, da bi bil pekel kak posebni kraj, 80% pa se jih je izjavilo proti peklenskemu ognju, 41% se jih je izrazilo, da dvomijo o nebesih K temu pač ne moremo drugega reči kot to, da, če so pastirji protestantskih duš tako bankroti glede vere, mora protestantizmu kmalu boben zapeti. Dediči še vernih bodo katoličani, ostali bodo pa vtornili v modernem paganizmu.

ZAVEDNI ŠOLARJI.

Tudi v Angliji katoličani vzdržujejo svoje farne šole. Treba pa je zanje vladnega dovoljenja. So pa angleški katoličani v tem oziru drugače zavedni kot ameriški. Imajo pač težko šolo za seboj, ko so bili takorekoč brezpravni. Če je katoliška šola kje v bližini, jim je posebe umevno, da morajo svoje otroke vnanje pošiljati. In otroci sami hočejo hoditi v katoliško šolo. V župniji

presv. Srca v Leicester imajo otroci državno šolo pred nosom. A vsi nad 10 letni hodijo v dve milji oddaljeno katoliško šolo. Ta pa je postala premajhna. Dejali so onim, za katere ni bilo več prostora, da naj hodijo ali v državno šolo, ali pa v drugo najbližjo katoliško. Do te je vsega skupaj štiri milje hoda. In ti mali junaki so se odločili, da bodo hodili rajši štiri milje peš, samo da bodo obiskovali kato-

liško šolo. V nekem drugem kraju, Ribbieton imenovanem, pa vlada ni dovolila katoliške šole. Katoliški otroci, ki morajo radi tega hoditi v državno šolo, vsak dan skupaj molijo sledečo molitev: "Ljubi Jezus, blagoslovi svoje otročiče Anglije in Walesa! Ohrani šole, v katerih se uče Tebe ljubiti. Ne pusti, da bi kedaj zgubili vero, za katero so naši mučenci krvaveli."

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

(Dalje)

ČETVERO STANJE, KI GA PREŽIVLJA.

Rezika preživlja četrto stanje:

1. navadno ali naravno stanje, kakor vsak drug človek. V tem stanju se ne nahaja v petek.

2. stanje videnja (visionis, vizije), ki je zopet dvojne vrste:

A.) historičnega zrenja ali gledanja in sicer

a) od četrtka na petek, ko vidi trpljenje Gospodovo in spremlja Zveličarja na njegovem križevem potu.

b) v raznih cerkvenih dobah ali praznikih; tudi ob petkih, ako nima vizije trpljenja.

Kakor odmaknjena od tega sveta, je popolnoma pogreznjena in zatopljena v to, kar vidi. Živo vse zasleduje, se čudi, prosi, roti, vije roke, spreminja obraz itd. Čuti delujejo glede vsega, kar vidi. Oblizuje se, ko poda vojak Gospodu na križu gobo s kisom, čuti vonj mazila, s katerim je napojeno platno, ki bo vanje zavito mrtvo telo Zveličarjevo, čuti mraz in vročino. Napram zunanjim vplivom je docela apatična in ne reagira na ničesar, ne na vprašanje, ne na škofov blagoslov. Pripoveduje se, da je na njenem zaprtem očesu sedela pet minut muha, ne da bi to opazila ali količkaj trenila. Preizkušali so jo ter spustili na njene oči luč žarnice tri tisoč sveč, a ni reagirala. Mimo hiše je šel mrtvaški sprevod, godba je igrala, a Rezika ni vedela ničesar o tem.

Te vizije se začenjajo nenadoma, s takozvanim zamaknjem čutov; kakor bi jo neka višja moč zgrabila, sede in zre srepo pred se. Včasih prekine stavek v sredini, drugič niti ne skonča začete besede. Pri tem ostane njeno telo včasih v povsem nenaravnem položaju.

B) Stanje prenesenega gledanja, tako neposredno pred svetim obhajilom, ko ne vidi ne svete hostije ne duhovnika, temveč od mrtvih vstalega Zveličarja, ki ga ogleduje od nog do glave, ko njene oči obtiče na njegovih svetih ranah. V božični dobi vidi božje Dete.

3. stanje otroškega dožemanja, ki nastopi neposredno po stanju videnja, ko neha gledati prizor, in živo preživlja, kar je videla ter čuti skoraj neizrekljive bolečine. Previdno reagira na vprašanja, zadevajoča vizije, in nima za ničesar drugega razumevanja; včasih pa — vendar redkokdaj — se spominja tega in onega iz kake druge vizije. Ve le to, kar je pravkar videla, ne ve pa tega, kar

bo. Tako na primer: ko so sneli Kristusu Gospodu na Kalvariji tri bruna (da bi iz njih sestavili križ) je rekla smehljaje dr. Wutz-u: "Zdaj gre lahko domov." — Dr. Wutz na to: "O ne! Zdaj bo pribit na križ!" — Rezika: "Ne! zdaj sme iti domov!" — Dr. Wutz: "Toda Rezika, saj vendar veš, da mora umreti." — Rezika: "Ne, domov sme zdaj iti." — Zato pa je potem presenečenje tem bolestnejše.

Župnik jo navadno kliče: "Resl, Rezika!" Rezika: "Kaj?" — Župnik: "Rezika, pripoveduj nam, kaj si videla!" — Rezika: "Kdo si ti?" — "Jaz sem župnik." — Nato opisuje Rezika svojo vizijo. Pri tem govori kot petletni otrok, tika, izraža se z malo besedami, vedno po individualnosti, dasi vsebinsko pravilno. Kristus Gospod ji je "Zveličar". — Marija Devica "Mati". — Sv. Peter "Ohrwaschelabschneider" (tisti, ki je odsekal uho), sv. Janez "mladi mož", tudi Pilata naziva včasih "mladi mož", ki ni imel las na glavi in tudi okoli ust ne (brada, brki), Marta "dolga črna" (najbrž jo je videla tako oblečeno), ali "potrebna" (iz besed Kristusovih Marti: "Skrbna si Marta in veliko si prizadevaš, toda le eno je potrebno), ali tudi "dekle (Moidl) s črnimi lasmi", desni razbojnik "der gute Mo" — dobri mož, levi "der böse Mo — zlobni mož", ribice "Wasserhupfer" (ker poskakujejo iz vode), Marija Magdalena "Moidl" (dekle, deklina). — O Herodu, Kaifi in Ani noče govoriti. Kaifa je "der spoottische Mo" (zasmehljivi, zbadljivi človek) z belim dolgim lasom, to je z brado. — Papež je ali "tisti ki je prišel za tem, kateri je odsekal uho", ali "ki je prišel po tem, ko je petelin tako pel". Ti dve stvari sta ji posebno obtičali v spominu. Jako se je razburila in razjezila, da si je drznil Peter v Zveličarjevi navzočnosti odsekati Malhu uho. Papež ji je včasih tudi "največji župnik tam daleč." V tem — tretjem — stanju pozna samo očeta, mater in župnika; drugih pojmov (brat, sestra, starši itd.) ne pozna. — Tudi šteti ne zna. Ko je na primer razlagala, da je bilo dolgo križevobruno (pred zakopanjem) prežagano, je rekel župnik: "Torej so bili štiri kosi?" — Ona: "Štiri? ne vem. Bil je eden in eden in eden in eden." — Župnik je vprašal: "Križ spokornega razbojnika je imel tri dele, ne?" — Rezika: "Tri? ne vem. Eden in eden in eden."

V tem stanju, v katerem trpi grozne bolečine, je hvaležna Bogu za vsak blagoslov, čeprav blagoslavljačega ne vidi. V Konnersreuthu sem šele spoznal moč škofovega blagoslova — in nedvomno tudi duhovnikovega.

4. Povzneseno stanje miru. Rezika sama imenuje to stanje: der erhobene Ruhezustand. Nastopi kot okrepčilo po daljšem trpljenju, ko je popolnoma izčrpana in po svetem obhajilu. V tem stanju so vsi njeni čuti in naravne moči izven svojega reda. Rezika čuti pričujočnost Zveličarjevo. Kakor da bi jo Bog v njenem pokoju dvignil k sebi ("der erhobene Ruhezustand") in v plačilo za njeno trpljenje in ljubezen odkrival pred njo zaveso nekaterih tajnosti. Rezika v tem stanju mirno leži, z obličja ji odseva nebeška sladkost in blaženost, in na vprašanje razkriva tudi skrite in prihodnje stvari. Včasih tudi odgovori: "Tega mi Zveličar ni povedal." Na radovedna vprašanja daje včasih "ta otrok iz enorazrednice" tudi

ostre, rezke odgovore. Tako jo je nekoč vprašal župnik, ko je bil za to naprošen, če je Zveličar zapustil sledi svojih stopinj v kamnu. "Glej na Zveličarja, ne pa na kamen!" se je glasil Rezikin odgovor.

Tudi v tem stanju tika, kakor v tretjem, dasi je v prvem, t. j. naravnem stanju, spoštljiva, uljudna, prijazna, ljubezniva, vtelešena dobrotljivost, odkritosrčnost in iskrenost.

Mudil sem se pri Reziki pri vseh štirih stannjih, namreč:

v četrtek 21. marca popoldne od pol šestih do pol sedmih;

od četrтка na petek od četrta na dvanajst do pol treh;

v petek 22. marca od šestih do sedmih, od devetih do enajstih, od tri četrta na dvanajst do pol dveh, od petih do pol sedmih;

v soboto 22. marca od osmih do pol desetih.

V ČETRTEK OD POL ŠESTIH DO POL SEDMIH ZVEČER.

Obiskal sem Reziko v spremstvu gospoda župnika Nabra in mons. Doskočila ob pol šestih zvečer. Odprla nam je njena mati, krepka žena. Ko smo vstopili po lesenih stopnicah v njeno sobico v podstrešju, ni mogla dihati. Župnik jo je nekajkrat pozval: "Resl, schnauf aus!" — "Rezika, dihni!" Bridek in žalosten je bil pogled na njo. Slednjič se ji je to posrečilo in po njenem obličju se je razlil ljubeč smehlaj, ki je ni zapustil.

Sobica je srednje velika z dvema okni na ulico; med njima proti durim je oltarček. Na oknih je bilo polno rož, akvarij z ribicami od doktorja Hynka, kletka s kanarčkom, še ena kletka z drugim ščebetavim ptičkom in škatljici metu-ljev. Rezika je velika prijateljica narave. — Na levi steni (od vhoda) je podoba svete Male Terezije iz terakote; Kristusova glava na desni steni pri oknu in pod njo slika: "Kristus Gospod gre z apostoli skozi žitno polje. Ta slika Zveličarja med žitom se baje najbolj približuje njegovi resnični podobi; nikakor pa ne slika svetega Janeza, ki je naslikan kot "debel ali tolst".

Postelj z belo posteljnino stoji v levem kotu pri oknu. Rezika je oblečena v belo perilo z belim robcem na glavi. Rane na roki ima obvezane. Ponoči pred trpljenjem so ji pustili obvezo samo na levi roki, katero si je bila pred nekaj dnevi ranila; zaradi sklepnega revmatizma ji je bilo slabo, hotela je v postelj, a je padla.

Rezika je večje postave, precej polnega, bledega, a ne bolehnega obraza. Zob ima malo, lase ima spletene v dve tenki kiti. Spoštljivo nas je pozdravila in je podajajoč roko mons. Doskočilu, pripomnila: "Tegale gospoda že poznam." Spomin ima izboren. Mons. Doskočil je bil dvakrat pri njej. Prvikrat na veliki petek leta 1928, ko je sicer videl njeno ekstazo, a govoriti z njo ni mogel, drugič septembra 1928, ko je izven petka govoril z njo malo časa v konnersreuthskem župnišču.

Oče je zbolel na recidivni hripi in je ležal v drugi podstrešni izbici. Obe je ločila neznatna veža, iz katere so vodile duri še v tretji lokal.

Rezika je izgledala sveže, kake slabosti ni bilo opaziti na njej, dasi mi je pripovedovala, da mnogo trpi in je vprav prebolevala trojno resno bolezen. — Župnik je omenil, da bo kmalu obhajala svoj rojstni dan. — Rekla je, da bo stara trideset let. Na to se je župnik nasmehnil ter ji popravil: tridesetineno. — Ko tega ni hotela verjeti, jo je vprašal, kdaj je bila rojena. Leta 1898, je odvrnila. — "Torej vidiš" — in je šaljivo pripomnil: "ti se tudi hočeš delati mlajšo!"

Prav ta dan je umrl otrok njene omožene sestre, a ta smrt je ni užalostila. Skrbela jo je le očetova bolezen; "če bi on umrl, bi bil to udarec za družino."

Z veseljem nam je pripovedovala o ženi, katera jo je v sredo obiskala, opirajoč se na berglje,

(v petek sem jo videl na stopnicah), in ki ji je rekla, da bi rada in dolgo trpela, če je tako volja božja. Tudi ona — Rezika — da hoče samo to, kar hoče ljubi Bog.

Rezika ne more razumeti, kako jo morejo ljudje prositi, da bi jim ne bilo treba trpeti. "Kaj, ali so mar dvojna nebesa?" Nebesa so samo ena, in brez trpljenja ni mogoče tja priti (njim, ki so prišli do rabe razuma).

Zelo jo razburja moderna ženska moda, ki le preveč spominja na žene in dekleta iz pragozdov, in takim je dostop prepovedala. Zjutraj je imela velik strah, ker sta se prigrasili dve luksenburški veliki vojvodinji. Bila pa je prijetno iznenadena, ko sta dami prišli v obleki tesno do vratu zapeti.

Na moje vprašanje nam je pripovedovala o svoji slepoti. "Nič nisem vedela, je-li dan ali noč; kaj-ne, župnik (gelt Pfarrer)!" Na župnika se vobče pri svojih trditvah često sklicuje. Obiskovali so jo mali otroci. Opisovala je, kako je spregledala prav tisti dan, ko je bila sveta Mala Terezija proglašena za blaženo. Podrobno je pripovedovala — kar sem že omenil — o svoji službi pri Neumannovih in kako je zbolela. Z veseljem je poslušala moje pripovedovanje o trojnem obisku v Lisieux in o čudežnem ozdravljenju osemletne deklice v Rogytnici, v moji škofiji, na priprošnje svete Terezike.

Tolmačil sem ji pozdrave od dr. Hynka iz Prage, ki ji je pred časom prinesel "zlate" ribice,

od katerih sta dve še živi. "di ondern sin schon hin" — druge so že poginile. Rezika govori namreč v domačem narečju, ki pa je razumljivo. O doktorju Hynku je govorila spoštljivo in pohvalno, "da je vesten in spreten."

Sporočil sem ji, da so me prosili Kraljevohradčani po blagoslovu v kapeli sv. Jožefa pri Jezuitih, dva dni pred odhodom, da bi naj molila za nje. Odgovorila je, kakor navadno: "Molimo drug za drugega!"

Med pogovorom je tudi izjavila: "Glavna stvar je, da delamo vse za Zveličarja in da moremo to tudi v resnici vršiti."

Pri odhodu sem jo blagoslovil. Genljivo je bilo gledati, s kako nenavadno gorečnostjo, ponižnostjo in zbranostjo je sprejemala blagoslov. Potem sem obiskal njenega očeta.

V Konnersreuth je dospel tudi generalni vikar regensburške škofije ter obiskal Reziko za nami. Gospod generalni vikar ni opazil na njeni najmanjše utrujenosti, dasi se je bavila z nami celo uro in je resno boleha. Nasprotno, bila je zelo "schlagfertig" — urna in spretna pri odgovorih. K naročilu prevzvišenega regensburškega škofa, naj se prizadeva za svetost in naj veliko moli, je pripomnila: "So gut wir's können" — tako, kakor pač moremo. Na vprašanje, ali naj škof omeji obiske pri njej, je rekla: "Storite, kar hočete."

V NOČI OD ČETRTEKA NA PETEK OD ČETRTE NA DVANAJST DO POL TREH.

Pred četrte na dvanajsto smo šli z gospodom generalnim vikarjem regensburškim in njegovim spremljevalcem, z mons. Doskočilom in župnikom Naber-jem skozi tiho vas mimo župne cerkve v hišo, kjer pričinja Rezika zopet doživljati trpljenje našega Gospoda Zveličarja, Jezusa Kristusa.

Rezika je mirno ležala — ni spala. Sedel sem k njenim nogam; ležala je proti meni obrnjena. Župnik je prižgal električno svetilko na mizi neposredno ob postelji, tako, da smo jasno videli njeno obličje.

Bila je v najboljšem razpoloženju, prijazna, vljudna, zgovorna, oči žive, nič narejenega, nika-ke utrujenosti. Nihče bi ne slutil, kako trpljenje bo v kratkem nastopilo.

Predmet razgovora je bil raznovrsten. Vprašana, nam je pripovedovala, kako jo je komisija opazovala celih štirinajst dni podnevu in ponoči,

kako je častite sestre niti za hip niso spustile z oči, kako so merile vodo, ki je z njo splakovala usta, pred zaužitjem in po izplaknenju, kolikokrat so jo tehtali itd.; smeje je pripomnila: pa nisem niti za en gram pridobila ali izgubila na teži. V tem času je prišel tja nenadoma in neprijavljen, primarij dr. Seidl, devetkrat, dvakrat celo ponoči. Na moje vprašanje mi je odpisal gospod župnik, da si Rezika tuintam snaži zobe, ne da bi pri tem požrla vodo. Beseda je nanesla tudi na njeno mater, ki jo Rezika pristrčno ljubi, in na razne druge stvari. Oglasila se je tudi ura (kukavica), in jaz sem omenil, da imam doma prav tako uro s kukavico. Rezika je smeje pripomnila: "Ali moja gre slabo." In res je kukala, kakor se ji je zdelo. In med tem docela vsakdanjim razgovorom se je Rezika naenkrat dvignila — bilo je pet minut pred tri četrte na dvanajst ponoči — in sedla.

“Kranjska kri ne fali . . .”

P. Bernard, O. F. M.

PRED dvema leti sem bil na obisku v “starem kraju”, to se pravi, na Slovenskem. Nekoč sem se peljal z avtobusom iz — v —. Radi lepšega sem nalašč tu izpustil imena krajev. Avtobus je bil poln večinoma samih mladih moških. Bili so delavci in so se vračali proti večeru iz tovarne proti svojim domovom. Bili so dobre volje, glasni, nagajivi, polni smeha, petja in šal. Tudi precej surovih besed je bilo vmes, “hudičev” seveda ni manjkalo, tudi nekaj šnopsarskih ocvirkov je bilo za nameček.

Sedel sem v svojem kotu in poslušal. Še več pa premišljeval. V spomin so mi prihajali dogodki, ki sem jih kakih 14 let poprej srečaval na vlakih okoli Maribora, na primer na onem, ki me je včasih peljal v Ruše. Takrat je bilo ravno ob koncu svetovne vojske. Mladi delavci ali komaj odsluženi vojaki so polnili železniške vozove. Bili so tako neotesani, surovi in neolikani, da je bila resnična muka, voziti se med njimi. Kakor odrešenje je bilo, ko je sprevodnik zaklical: Ruše!

Ali pa dve, tri leta pozneje na kamniški železnici. Tudi ta je vozila delavce v Ljubljano in iz nje. Poleg tega pa še študente. Poseben voz je bil določen študentom, pa jih je bil ves vlak poln. Naravnost tekmovali so z delavci, kdo bo napravil več nemira, ropota in kričanja. Pa da bi bilo samo to! Hujše so bile umazanosti, kvante, “hudiči” in “prmejduši”, ki jih je bilo za dva vlaka. In celo “flaše” niso bili ravno redki gostje v tej izvoljeni družbi.

Ali pa avtobus v tistih časih, ki je vozil z Rakeka skozi Cirknico v Stari Trg! Ne bom popisoval življenje v njem. Toda takrat je bilo šele prva leta po svetovni vojski in vsak človek je moral imeti s seboj, kamorkoli je šel, zelo veliko mero prizanašanja.

Na te in take reči sem mislil v avtobusu na Slovenskem leta 1932, nekako 14 let po svetovni vojski. Primerjal sem življenje na vlakih in avtobusih tistega leta z onim kakih 12 ali 14 let poprej. Moral sem si reči, da prav velike izpremembe nisem našel, vendar je bilo videti, da se obrača na bolje. Polagoma sicer, vendar gotovo.

Ob tem premišljevanju mi je pa misel uhalala tudi sem v Ameriko. Tudi tu sem v letih 1925-32 prevozil že marsikatero pot z vlakom ali “busom”. Kako vse drugače se je vedno odigrala ta vožnja! Čeprav v polnem vlaku ali “busu”, sem vendar do malega vselej našel lep mir, vso uljudnost, da, naravnost tihoto. Največkrat vsi popotniki berejo in molče in se le toliko zmenijo

drug za drugega kolikor zahteva uljudnost. Drugače se komaj dobro pogledajo, na vse načine pa pazijo, da ne bi bili drug drugemu v napotje ali drugačno nadlego.

Tako sem mislil in si želel, da bi mogel stari krajem sopotnikom vlti nekoliko gentleman-ske manire Amerikancev.

Dobro leto po vrnitvi v Ameriko sem se pa zopet peljal z “busom”. Vozil je z — v —. Zopet sem imena krajev zaradi lepšega izpustil. Bus ni bil popolnoma natrpan, toda skoraj vsi moji sopotniki so bili mladi fantje in morda možje, ki so prihajali iz neke kampe Rooseveltovega pogozdovnega regimenta. Več mesecev so bili preživeli v gozdovih. In glej ga spaka, kot je bilo življenje in vrvenje, dejanje in nehanje v tem busu, bi ga prav lahko prestavil na cesto med Rakekom in Starim Trgom. Take so počeli ti junaki, kot da ne prihajajo iz Rooseveltovega regimenta, temuč iz Borojevičevega tam od nesrečne Soče.

To je bilo prvič, da sem v ameriškem busu doživel tak šunder in plunder, tak nemir in kričanje. Sicer je bilo kaj naravno, da so posnemali glasove ptičev in drugih gozdnih živali, da so klicali drug drugega z rokovnjaškimi in indijanskimi imeni, prihajali so pač iz gozda, vendar je bilo to nekaj novega za ameriški “bus”. Naj omenim, da tudi brez “glaš” ni bilo. Resnici na ljubo pa povem, da “hudičev” in “prmejdušev” ni bilo nič, godilo se je namreč vse v angleškem jeziku. Vendar tudi angleških kletvin ni bilo kaj prida.

Spet sem sedel v svojem kotu in mislil na svoje misli pred dobrim letom v starem kraju. In sem se domislil, da takrat s tistimi mislimi nisem vsega pravilno premislil. Torej je vendar tako življenje na avtobusu tudi v Ameriki mogoče. . .

Toda, stoj! Kaj je to? Ali sem se tako živo v mislih prestavil v Stari kraj?

Tam od zadaj, prav iz srede onega gozdarskega vrvenja mi vdari na uho pesem:

Moje dekle je še mlada, oja,
stara komaj šestnajst let . . .
Še šter leta jo bom čakal, oja. . .

Presneto sem debelo pogledal! O, zato je v tem-le avtobusu tako po domače! Kranjska kri — čeprav v Ameriki zrasla! Hm, hm!

In ko so prvo odpeli, so se spet nekoliko “v prozi” pozabavali, spet vse po angleško. Naenkrat vrežejo novo pesem:

“O, Marička peglaj — peglaj — peglaj,
o, Marička peglaj — peglaj celi dan!”

Poglejte jih no — to "našo" mladino! Ali jih mora biti vesel ves Rooseveltov regiment, ko mu znajo tako lepo popevati naše narodne!

Ko je nastal zopet odmor, ki je pa bil prav tako bučen kot prejšnji, sem se spomnil Fr. Odila in sem v mislih stavil ž njim tri funte kuhanega fižola, da bo tretja pesem njegova najbolj znana himna: Gremo na Štajersko. . .

Ampak v tej reči moram priznati svoj temeljit poraz. Nič niso zapeli po Odilovih notah, sploh moram zapisati, da potem niso več peli.

Imel sem skušnjave, da bi stopil mednje in jih po domače nagovoril še za kakšno pesem. Pa so bili tako neugnani, da sem se rajši premislil in ostal stisnjen v svoj kot. Saj bi se lahko zgodilo, da bi mi zapeli tisto prelepo:

Lani sem nosil štegetne. . .

Da sem to reč napisal, se pa ni zgodilo iz jeze, tudi ne zavoljo pohujšanja, in nazadnje tudi zavoljo dobrih naukov ne. Napisal sem samo zato, da doprinesem nov dokaz k znanemu pregovoru, ki tako lepo zatrjuje da: Kranjska kri ne sfali. . .

Odkod in kam?

P. Bernard, O. F. M.

POLICIJA je iskala zločinca. Pravili so, da se skriva v neki hiši sosednjega bloka. Samo če je res? In policijski stražniki ga tudi poznali niso. Kako naj vedo, kateri je pravi, da jim tiček ušel ne bo?

Obstopili so ves blok in čakali pozno v noč. Kdorkoli se je odtrgal od kake hiše v imenovanem bloku, ga je ustavil stražnik in ga vprašal: Kdo si? Od kod in kam?

Če je znal lepo gladko povedati, od kod prihaja in kam gre, so ga kmalu pustili naprej. In vsi so vedeli. Da, dolgo ni prišel nobeden v zadrego.

Končno jo je pa le nekdo primahal okoli ogra, ki se je čudno zganil ob nenadnem stražnikovem vprašanju: Odkod in kam?

Bilo je videti, da mu je sapo zaprlo. Vendar se je skušal hitro zbrati in je odprl usta, da bi povedal. Toda nekaj ga je prijelo v grlu, da je moral požreti slino. To je naredilo, da je namesto gladkega odgovora prišlo iz ust le sumljivo jecljanje.

Stražnik se je vidno razveselil in naglo odločil:

"Z menoj pojdete!"

In je zažvižgal na ostro piščalko, da sta bila radi varnosti v naslednjem hipu še dva stražnika pri njem.

Tujec se je med tem ojunačil in začel kljubovati. Videl je, da na beg ni misliti, pa si je vsaj s krepko besedo privoščil stražnike in jim očital neuljudnost.

"Z vami moram? Kam in zakaj?"

Nič ni pomagalo, iti je bilo treba. Prvi stražnik je pa bil dobra duša in zgovoren mož. Zavoljo posrečenega lova se je dvigala v njem skoraj židana volja in je z veseljem porabil čas

med potjo, da je lepo uljudno odgovoril na tujčevu vprašanje. Takole je odgovoril:

"Ljubi moj prijatelj, to ste vprašali, kam vas ženemo in zakaj. Najprej vam bom povedal, zakaj vas ženemo. Zato, vidite, ker niste mogli hitro in gladko povedati, odkod prihajate in kam greste. Mi imamo precej skušnje s takimi tički in so nam vedno sumljivi. Torej, da se razumeva, zato vas ženemo, ker je najbolje, da sumljivih ljudi ne puščamo samih po milji volji stopati po naših cestah. Ali ste me razumeli?"

Tujec ni odgovoril. Zato je stražnik dobrodušno nadaljeval:

"No, gospod, zavoljo mene lahko molčite. Ampak jaz vam bom sedaj odgovoril na vprašanje, kam vas ženemo. Vidite, najprej vas bomo oddali na policijsko stražnico. Od tam je pa po moji skromni sodbi za vas mogoča dvojna pot: ali v zapor, ali pa v norišnico."

Dobrodušni stražnik se je odkašljajal in počakal, če bo kdo kaj rekel. Ker so pa vsi molčali, je nadaljeval:

"Vidite, dobri prijatelj, taki ljudje, ki ne vedo povedati, odkod prihajajo in kam gredo, so po moji skromni sodbi ali zločinci, ali pa norci. In zato pravim: tam na preiskovalnem uradu bodo že pretuhtali, v kateri razred sumljivih ljudi spadate vi. In kadar bodo to dognali, potem vam bodo po moji skromni sodbi kar brž povedali, če bo nadaljnja vaša pot v ječo ali pa v norišnico. Pa brez zamere, cenjeni moj prijatelj! Vidite, tu je preiskovalni policijski urad. Izvolite biti tako ljubeznivi, da vstopite brez vsakih ceremonij."

Tebi, čislana bravka, in tebi, spoštovani bravec, moram pa sedaj povedati, da se naša zanimiva zgodba konča v tistem hipu, ko so se vrata v preiskovalni zapor za sumljivim tujcem zaprla.

Na noben način nisem mogel zvedeti, kaj se je pozneje zgodilo z onim tujcem.

To pa rečem, da takih sumljivih ljudi kar mrgoli po cestah in ulicah naših mest. Odkod in kam? Namreč vsa pot tvojega življenja, odkod in kam?

Če nočeš, da te bom osümil zločinstva ali norosti, odgovori po vesti in po pameti: od Boga in nazaj k Bogu! To je moška beseda, ki kaže, da si moder in da nimaš greha nad seboj.

Lepo število njih mi pa odgovarja jecljaje: nič ne vem odkod in prav tako nič ne vem kam. Kar tjavendan sem na svet pritrpal, kar tjavendan po svetu trapam, in kar tjavendan bom nekoč s sveta odtrapal.

Zelo sumljiv mi je tak odgovor in jecljanje mi pove, da se človek luči in svetlobe boji, da se

Boga in njegove sodbe boji. Greh in zločin mu razjedata dušo. Zato želi, da bi res ne vedel, odkod in kam. Rajši trapa skozi noč, noče videti luči. V ječo pelje njegova pot.

Kdo drug mi brez jacljanja, da, s krohodom na glas odgovarja:

“Ha, ha! Odkod in kam, me ne briga. Ali je kaj na tem? Pustimo vsa taka vprašanja! Živimo, dokler živimo, to je vsa moja modrost.”

Sumljiv je odgovor in moja sodba je kratka. V norišnico spadaš, prijatelj! Nevaren si javnemu blagru in ne smel bi na cesto brez spremstva!

Škoda, da mora vsak vedeti v našem mestu, odkod je prišel in kam je namenjen. V našem življenju pa pravijo, da tega ni treba.

Čudna, čudna ta reč!

Pozor pred novimi krivimi preroki.

P. Hugo.

NEKI novi krivi preroki so se pojavili med nami. Se razume, da v ovčji obleki kot vedno. Prijatelj s farm mi je poslal en kos njih “evangelija” in me pozval, naj jim strgam raz njih grešnih kosti ovčji kožuh ter jih predstavim našim ljudem v njih pravi volčji uniformi, da se jih bodo znali varovati.

Kdo so ti? To so “apostoli”, moškega in ženskega spola, neke primeroma nove sekte z imenom “Raziskovavci sv. pisma”. Je to neka mešanica iz znanega adventizma, že starega hilijazma in še raznih drugih primesi. Rodila se je v Ameriki, najplodnejši deželi raznih krivih ver. Njen oče je trgovec Karel Russell. Prvotno je bil kalvinec. A Kalvinov nauk se mu je zdel premrk. Začel je študirati sv. pismo. Na podlagi njega in razsvitljenja “od zgoraj” je ustvaril svojo vero. V svoji veliki ponižnosti je dejal, da je šele on sv. pismo prav doumel. Vsi pred njim so bili v njem le abecedarji. Posebno še katoliška cerkev. Sama ga ni razumela, pa si lasti še monopol njegovega umevanja. Pa pogledjmo, kaj je Bog temu kramarju razodel, kar svoji cerkvi ni.

Presveta Trojica, ki je temeljni nauk katoliške cerkve, je nesmisel. Bog je, a ne troedini. Jehova je njegovo ime. Jezus Kristus ni bil božja oseba v dveh naravah, božji in človeški. Kot človek je bil zgolj človek. Njegova duša po naravi niti ni bila neumrljiva. Neumrljivost je kot nekako plačilo za svojo zvestobo prejel šele po svojem vstajenju od mrtvih. Vstal seveda tudi ni iz lastne moči, ampak ga je Jehova obudil.

Človek je po naravi najvišje razvita žival. Kakega bistvenega razločka med njim in živaljo ni. Njegova duša sama na sebi ni neumrljiva, kot živaljska ne. In če duša ni neumrljiva, tudi za posmrtno življenje ni mesta. Toliko dosleden je tudi kramar Russell bil. Zato je tajil nebesa, vice in pekel. Še posebno vice in pekel. Dejal je, da je po sv. pismu Bog ljubezen. S tem se pa kake vice ali pekel ne skladata. Pravi, da “Stvarnik, ki bi začel s celim sistemom brezkončnega mučenja bi bil pravi hudič, ne pa razumen Bog.”

No, vera brez vic, posebno pa brez pekla, to se že sliši. A brez nebes, to bi bila slaba reklama zanjo. Nebesa treba na kak način rešiti. In jih je rešil, če ne on, vsaj njegovi “apostoli”. Nebesa bodo nagrada posebnim izvoljencem Jehove, katerih prvi je bil Kristus človek. Toda teh izvoljencev in odlikovancev bo sorazmerno bore malo. Samo 144.000. V skrivnem razodenju je tako pisano.

A dobro, da je še nekaj drugega pisano. Kristus bo še enkrat kot Rešenik prišel na svet in ustanovil na zemlji tisočletno kraljestvo. V skrivnem razodenju beremo: “In oživeli so, ter kraljevali s Kristusom tisoč let.” 20. 4. Po razlagi “Raziskovavcev sv. pisma” to pomeni, da ko Kristus drugič pride kot Rešenik in ustanovi tisočletno kraljestvo, bo vse mrtve obudil in jim dal še en “čens”, da se odločijo zanj, ali proti njemu. One, ki se bodo odločili zanj in mu zvesti ostali, bo na koncu svojega tisočletnega kraljestva nagradil z nebesi. Tiste pa, ki tudi te lepe prilike ne

bodo porabili, bo popolnoma uničil. Zanje onstran groba ne bo nikakega mesta.

Pa kedaj bo Kristus drugič prišel kot Rešenik? Oni pravijo, da je že tu. Leta 1874 je znova stopil med nas. Toda zaenkrat živi še skrito življenje kot ob svojem prvem prihodu. Treba je pa vsak čas pričakovati, da bo javno nastopil kot vladar svojega tisočletnega kraljestva na zemlji.

Čudno, da je ta verska kolobocija našla kakega privrženca. In pravijo, da jih ima po vseh delih sveta že kakih 100.000. Je pač res, kar je tudi v sv. pismu: "Neumnih je brez števila." Prid. 1. 15. Ta vspeh je treba pripisati edino na račun propagande. Ta je v resnici vzorno zasnovana in z občudovanja vredno požrtvovalnostjo vojena. To je pred vsem zasluga sedanjega "papeža" te sekte, J. F. Rutherforda. Sam se izdaja za sodnika. Toda časopisje devlje to njegovo čast med ušesca, kar znači, da ni tako sigurna.

Svoj "Rim" ima v Brooklynu, N. Y. Tisk in radio je znal izvrstno vpreči v svoj propagandni voz. V lastni tiskarni tiska svoje knjige, ki jih podružnice v vseh delih sveta predstavljajo na dotične jezike in potom kolporterjev za nizko ceno razpečavajo med ljudstvo. Na radio hoče biti nekak drugi Rev. Coughlin. Tudi on si je znal zvariti lastno radio-omrežje, ki prenaša njegovo "blagovest" širom Amerike. Toda kot beremo, do tega ni prišel po posebno poštenu poti. Bodi kakor že, njegova vnema je vredna kaj boljšega, kot je ta njegova verska meneštra.

Celo v naši sorazmerno mali in širokem svetu le slabo znani Jugoslaviji ima dve podružnici svojega "apostolata". Z eno je počastil Slovenijo, z drugo pa Srbijo. Za Slovenijo se je vgnezdil v Mariboru. In še tako lepo ime ji je dal. Svetilnik se imenuje. V njegovi službi je tamkajšnja "Ljudska tiskarna". Ondi se tiskajo slovenske, hrvatske in srbske prestave njegovih knjig. Od tam romajo z njimi agenti in agentinje po deželi kot kramarji in lectarce od žegnanja do žegnanja, od slavnosti do slavnosti, cerkvene in narodne. Dokler cerkveni krogi niso prišli temu "apostolatu" na sled, jim je šla stvar dobro v klasje. Zakaj knjige so navidez tako pobožne in obenem tako poceni, da so res zapeljive. Seve, ko je bilo ljudstvo poučeno za kaj gre, je postala žetev slaba.

To je bil menda vzrok, da je centralno vodstvo v Brooklynu dobilo večjo naklado teh knjig in brošuric sem, da jih po tukajšnjih slovenskih

naselbinah razpeča. Zdaj je pa čas, da še mi obračunamo s temi satanovimi apostoli, ki hočejo v kalnem ribariti in našem ljudstvu v teh težkih dneh še tiste centei zvabiti, ki jih ima, z zastrupljeno dušno hrano.

In kaj je treba storiti?

Prvič naj se vsak zaveda, da se takih knjig ne sme ne kupovati, ne brati, ne v hiši imeti. ne komu posojati, ali si jih izposojati. To je že po naravni postavi prepovedano. Če vem, da mi bo kaka hrana, bodi telesna, bodi duševna, škodila, in če je zastrupljena mi mora škoditi, mi pamet pravi naj je ne uživam. Če jo, bi me morali poslati tja, kjer pamet templjajo. Prepovedano pa je to tudi po cerkveni postavi. Cerkev bi sigurno ne bila prava mati, ko bi svojim otrokom pustila zastrupljeno duševno hrano uživati. Ker je pa prava in skrbna mati, jim to prepoveduje. Da, če jo nočejo zlepa poslušati, jih tudi kaznuje s kaznijo izobčenja. To se pravi, kot nezgodnike jih vrže iz svojega naročja.

Drugič. Kdor je kakemu takih "apostolov" že nasedel in si kupil strupa, naj ga takoj odstrani iz hiše. Pa ne da bi ga komu drugemu dal, ali prodal, češ naj se pa on zastrupi. Taka reč spada samo v peč.

Tretjič. Ako se bo še kak agent te vrste pojavil na pragu njegove hiše, naj mu ga nikar ne pusti prestopiti. Če se bo kaj obotavljal, kot je navada takih čifutov, naj mu pomaga čez prag.

Četrtič. Če se je za to kolportazo dal udnjati kak Slovenec, naj mu pošteno vest izpraša radi tega iškarijotstva. Kajti tak skruni spomin svoje verne matere, ki mu je vsaj dedščino prave vere zapustila, če mu drugega ni mogla. In z njo mu je zapustila najdragocenejšo.

Petič. Da bo pa vsak takoj spoznal to zastrupljeno duševno hrano, naj vam s polnim naslovom navedem one knjige te krivoverske družbe, ki so doslej izšle v našem jeziku. So pa sledeče:

1. Kraljestvo božje—up sveta. — To knjižico je treba dobro ločiti od "Kraljestvo božje", ki je glasilo "Apostolstva sv. Cirila in Metoda" in vsega priporočila vredno.

2. Harfa božja.
3. Vstvarjenje.
4. Kje so mrtvi?
5. Vrnitev našega Gospoda.
6. Kriza.
7. Pribežališče v kraljestvo.

Vse je spisal in je kot pisatelj tudi podpisan J. F. Rutherford. Od istega pisatelja so, in bodo prej ali slej gotovo tudi v slovenščino prestavljene še sledeče knjige: Osvobojenje, Pomirjenje, Prerokovanje in svitlost, Vlada in Življenje. — Mladini agenti iste gotovo v angleščini vsiljujejo. Angleški naslovi mi zaenkrat niso znani. Toda,

ako bo videla Rutherforda kot pisatelja, bo lahko takoj vedela pri čem je.

Rojaki! Bodimo Bogu hvaležni za dar prave vere in ne bodimo ameriški Indijanci, ki so za barvane črepinje nekdanj dajali zlato in slonovino, da poleg kranjskih klobas ne bomo zasloveli po svetu še po svoji naivnosti.

P. Hugolin Sattner.

V visoki starosti 83 let je preminul dne 20. aprila t. l. v ljubljanskem frančiškanskem samostanu največji slovenski skladatelj, g. pater Hugolin Sattner. Rajni se je rodil dne 29. novembra leta 1851 v Kandiji pri Novem mestu. Oče je bil poštni uradnik iz Nižje-Avstrijskega, mati je bila Slovenka. Ljudsko šolo in gimnazijo je obiskoval v Novem mestu. Po prestopu v frančiškanski red se je šolal v Nazarju in v Kostanjevici pri Gorici ter v Ljubljani, kjer je primiciral leta 1874. Že kot bogoslovec je vodil pevske zборе in kot mlad pater je poučeval petje in orglal v cerkvi v Novem mestu. V Novem mestu, kjer je bil na delu za preosnovo cerkvenega petja v Cecilijanskem duhu, je deloval 16 let. Iz Novega mesta je bil poklican v Ljubljano, kjer je ostal do smrti in je zapustil slovenskemu narodu največje umetne skladbe in zelo mnogo uglasbenih cerkvenih pesmi ter maš. Saj pozna vsakdo njegova najvažnejša dela, ki so še danes privlačna in na katera je lahko ponosen vsak sin slovenske matere. V dušo našega Sim. Gregorčiča ni prodrl nikdo tako globoko, kakor p. Hugolin, ki je uglasbil: Oljko, Soči, Jeftejevo prisego ter V pepelnični noči.

Poleg neumornega in tolikanj plodonosnega delovanja na polju glasbene umetnosti je bil blagopokojni z vso vnetostjo duhovniškega poklica na delu v spovednici, 25 let je bil župnik, dalje samostanski predstojnik, provincijalni vikar itd.

V 83. letu je pobrala velikega Slovenca p. Hugolina v skromni obleki sv. Frančiška pljučnica.

Tolikanj zaslužnemu možu ohranimo hvaležen spomin v molitvah in pri sv. daritvi! G. Sattner se je preselil od nas in je že prejel zasluženo plačilo, njegova nesmrtna dela bodo slovenskemu narodu vedno v spodbudo k lepemu ter blagemu na polju petja ter glasbe.

Iz pisma spreobrnjenca.

„Imel sem trideset let, ko me je pozval kolporter biblične družbe, naj se učim pravilno čitati sv. pismo, češ, sv. pismo obsega celo in pravo pot do zveličanja. Ker je bil z menoj

silno prijazen, me je pridobil zase. Hodil sem na njihove zборе in sestanke, upajoč, da se naučim od pobožnih ljudi izpolnjevati voljo božjo. Baptisti so brali sv. pismo in prepevali krasne pesmi.

To mi je neznansko ugajalo, tako da sem redno zahajal k njihovim shodom; tam sem slišal, da je krst otrok neveljaven, da katoliška cerkev vobče ne soglašaja s sv. pismom in da zbog tega ni

prava. Hitro sem baptistom verjel; spoznali so me za vrednega, da prejmem krst in sprejeli so me za brata. Čutil sem se srečnega; bil sem član nabožne družbe. . . Pridno sem hodil k bibličnim uram in na pobožnosti; čez dve-tri leta sem postal dijakon, čez nadaljnih pet-šest let starešina (presbiter) občine.

Tako je preteklo deset let. Stanovitno in marljivo sem čital sv. pismo in goreče sem molil. Nekoč sem našel v sv. pismu stavek, nad katerim sem se zamislil. Vznemirjalo me je, da dvoje mojih otrok še ni bilo krščenih. Svojo zadrego sem se razodel protestantskemu misijonarju; ta me ni mogel pomiriti, rekel mi je samo, da se je tudi on tako učil.

Nekoč sem na trgu ugledal knjigo: "Razlaga katekizma in obredov katoliške cerkve." Kupil sem jo z namenom, da bi se utrdil v odporu proti katoliški cerkvi. A učinek je bil čisto naspro-

ten. Kmalu sem se prepričal, da je moje znanje, četudi veliko čitam, še zelo pomanjkljivo; dobil sem večje spoštovanje do katoliškega nauka in čital sem sv. pismo brez predsodkov. Iz knjige sem spoznal, da mora biti neka ustanova za vse človeštvo, ki daje človeku, išočemu resnico, nezmotljivo razlago. Kajti to je povsem nemogoče, da bi vsak pravilno razumel sv. pismo.

Čital sem pri Matevžu 16, 18 o cerkvi, "ki je peklena vrata ne bodo premagala", in "karkotiči boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih", in "kdor vas posluša, mene posluša", in "kakor je oče mene poslal, tako pošljem jaz vas", in "jaz sem z vami do konca sveta" in podobno.

Kmalu mi je bilo jasno, da mora biti nekdo, ki v dvomljivih stvareh izreče odločilno besedo. Kmalu po vnebohodu Gospodovem je nastalo veliko prerekanje

in Peter je vstal in odločil o spornih vprašanih apostolov. (Apostolska dela 15, 1—12.) Tako mora biti tudi dandanes, kajti sv. Duh je obljubljen do konca časov.

Videl sem toliko zgledov, da je zgolj branje sv. pisma povzročilo toliko sporov in razdorov, dočim je Zveličar molil, "da bi bili vsi eno". Preudarjal in uvaževal sem, da je Peter dobil nalogo pasti ovce in jagnjeta. Vse me je nagibalo in sililo k temu, da bi se vrnil v naročje katoliške cerkve.

Po dolgih notranjih bojih, katere mi je povzročila ločitev od vrlih bratov in sester, sem se kot izgubljen sin vrnil nazaj v sveto cerkev, poln sreče in miru. In do danes, ko imam sedemdeset štiri leta, hvalim Boga, da me je privedel k materi cerkvi. Rajši hočem biti zadnji služabnik v hiši svojega Boga, nego drugod v razkošju.

Okrogle.

VAGABUND JO JE IZKUPIL.

Nekje na deželi so imeli lepo navado. Kadarkoli je prišel popotni duhovnik ali frančiškan mimo, vedno so mu vaščani postegli brezplačno. Hoteli so pokazati spoštovanje duhovskemu stanu. Pa se je priklatil faliran študent v tisto vas, študent, ki je slišal o tej navadi. Mislil si je, sedaj bom enkrat zastonj za grofa. Ne bodi len, že takoj v prvi hiši je sedel za mizo z obrnjenim ovratnikom. Hiša je bila kovačeva. Kovač prebrisan kako je bil, je takoj spoznal, za kaj gre. Potrjen je bil v svoji sumnji, ko duhovnik z obrnjenim ovratnikom ni molil, predno mu je pistavil skledo na mizo in je začel zajemati. Molčal je in povabil tujca še na prenočišče. Tu-

jec je bil vesel. Toda, kako je bil razočaran, ko ga je zjutraj kovač pozdravil v družbi vaškega stražnika. Kovač mu da račun, pošteno zabeljen. Tujec je ogorčen: Ali nimate navado duhovnikom zastonj dajati stan in hrano? Kovač se pa odreže: "Prišel si v mojo hišo kot grešnik, jedel si kakor grešnik, kadil kakor grešnik, smrčal med spanje mkakor grešnik, pa še plačaj kakor grešnik. In če plačal ne boš, boš šel še kašo pihat kakor grešnik."

DOBRO POVEDANO.

Rdečkar se je zaletaval v duhovnika, ki je sedel v vozu cestne železnice. Kar naprej ga je dregal in spraševal: "Ali imam pav, da ne verujem v nebesa, ab-

solutno ne verujem vanje?" Duhovnik je pa mirno sedel, še zmenil se ni zanj. Rdečkar pa naprej bode: "Rekli bote seveda, da sem največji nejevernik." Duhovnik molči. "Kako morete molčati, ko gre za taok veliko versko resnico?" Tedaj duhovnik mirno odgovori: "Pa se poberite v peklo, če v nebesa ne marate, samo nikaner toliko ropota radi tega."

MOLIL ZA SOVJETE.

Ruski kmet je šel v cerkev, med potjo pa je srečal uradnika tajne policije, ki je mužika porogljivo vprašal, za koga gre molit. Ta pa je naglo odgovoril:

"Za sovjete, za sovjete, go spod komisar." — Komisar se

razjezi in pravi: "Osel, prej si pa molil za carja, za batuško, no, kaj? No, ali nisi molil?" — "Sem," je dejal mužik. — "No, kaj si pa izmolil? Ali ne veš, kako je Nikolaj končal?" — "Vem, vem! Zato pa molim za sovjete!"

CENEJE!

"Veste, mojster, imam zelo talentiranega sina. Ne vem, kaj bi ga dal učiti? Pisateljvanja ali slikanja?"

"Na vsak način pisateljvanja! Papir je seneji ko platno, in črnilo ceneje ko barva!"

BI TUDI RADA VEDELA.

Policaj: "Kaj pa neseta tako težkega v tej vreči?"

Tatova: "To bi sama rada vedela."

IZ ŠOLE.

Katehet: "Kaj pa je storil Daniel, ko se je rešil levove jame?"

Francek: "Hitro je telefonoval domu, da je še živ."

DOKAZ RESNICE.

Sprevodnik kmetu: "Tu ni dovoljeno kaditi." — "Saj ne kadim." — "Pa imate pipo v ustih." — "Imam tudi noge v čevljih, in vendar ne hodim."

RAZLOČEK.

"Ali poznaš razložek med trobento in škrniceljnomo popra?"

"Ne."

"Pihni v škrnicelj, boš pa takoj poznal."

TAKO TUDI GRE.

"Ljuba moja, letos pa ne bova mogla iti na počitnice v gore. Morava misliti na najine dolgove."

Ona: "Na te v gorah tudi lahko misliva."

TA DEPRESIJA!

"Kako pa si prišel do tako pisane suknje?" — "Pisal sem raznim tovarnam za sukno po vzorce, mi je pa žena iz vzorcev sešila suknjo."

Profesor: "Kaj je prihodnji čas od 'ženiti se?'"

Učenec: "Ločil se bom."

POVRNIL BO.

"Vi, Robas, vaš maček je snedel mojega kanarčka. Treba ga plačati in povrniti."

"Dobro, dobro, soseda. Povrnem, povrnem. Bom pa jaz prišel vsak dan k vam in vam malo zapel."

PROFESORSKA RAZTRESENOST.

"Gospod profesor, nekdo je na telefonu in bi rad z vami govoril." — "Recite mu, da bom takoj prišel, naj za malo časa sede v sprejemni sobi."

VARČNOST.

"Kdo vas pa zdravi?"

"Mene nikdo. Toda k možu, ki stanuje v sosednji sobi, prihaja zdravnik vsak dan. Ko pride, pa poslušam pri vratih, in jaz se po tem ravnam in to delam, kar njemu naročuje."

SILEN VPLIV.

Sodnik: "Povejte mi, priča, kako je vplival prepir in kreg gospoda in gospe Poprove? Kaj ste si mislili?" — "Samo to, da se ne bom nikoli oženil."

ŠKOTSKA.

"Ti, ali se nisi mislil pred kratkim ženiti, Sandy?"

"Seveda, pa neki tepec je dal Margie za rojstni dan škatljo pisemskega papirja z njenim imenom, sedaj pa noče slišati o svat-

bi, dokler papirja ne porabi. In ker je poštnina precej visoka, pa piše le prav redko, in tako res ne vem sedaj, kdaj pride do ženitve."

IZ ZAKONKEGA RAJA.

"Si žalostna, ker jutri odpotujem?" — "Ne, sem upala, da boš šel že danes."

ZAKAJ PA?

"Gospod doktor, vedno imam take čudne misli o koncu svoje bolezni, da pogosto mislim na samomor." — "Neumnost, gospod! Zakaj pa? Saj sem vendar jaz tu."

MERO IMEJ!

"To si zapomni, Nace: Mero imej! Če človek ve, da ga ima že dovolj, naj preneha! Če vidim, da sem ga že sit, izpijem še tri ali štiri vrčke, potem grem pa domu!"

ŽENSKA STAROST IN TOPLOMER.

Sodnik vpraša kot pričo pozvano 30 letno gospodično, koliko je stara. "Štiriindvajset," je bil odgovor. "Po Reaumur ali Celsius?" — "Po Reaumur," je reklo dekle in hvaležno pogleda na sodnika. "No, potem je pa dobro", je rekel galantni sodnik.

MED SOSEDI.

"Tako, Maček je bil včeraj pri tebi, da bi mu posodil denar?" — "Bil." — "No, si mu ga dal?" — "Ne, rekel sem mu, naj gre k drugemu oslu, in danes pride menda k tebi."

IZ ŠOLE.

Učitelj: "Janko, povej mi ime tiča, ki več ne eksistuje."

Janko: "Prosim, kanarček. Te ga je naša mačka včeraj snedla."

Z grička Asizij.

ME šmarnice obhajamo, Mariji na čast jih darujemo; se melodično razlega po širnem svetu.

Obhajamo pa v mesecu maju še drug pomenljiv dan — to je Materin dan — dan naših dobrih mamic.

Vsaka hiša bogata ali revna, kjer se še najde najdragocenejši zaklad mātī, kjer še bije materino srce, se pripravlja za ta dan, da ga proslavi čimbolj slovesno.

Te dni so posebno zaposleni cvetličarji in vrtnarji, trudijo se in skušajo zadovoljiti one, ki se zavedajo, kaj imajo v osebi matere. Naše mlajše sestre in gojenke, ki ne bodo mogle osebno pokloniti svojega daru v naročje ljubljene matere, pa bodo skušale to nadomestiti z duhovnimi cvetkami, z duhovnim šopkom. Že delj časa zbirajo in vežejo cvetlice v šopek, da bo tem lepši in bogatejši v dobrih delih. In v nedeljo, ko bodo matere sprejemale darove svojih dragih, poklonile ji bodo njene odsotne hčerke svoj šopek v naročje. "Naša ljuba mamica" bodo v duhu govorile, sprejmi podvojen šopek — šopek molitev in šopek žrtev. Vem, da je mamiči hudo, ker nima svoje Mimike, Angele, svoje Berte, Danice, Josephine in Anice v svoji bližini; je pa tudi žrtev za Josephine, Anico, Danico, Terezijo itd. ker niso pri materi-slavljenki in ta žrtev ta pasijonka se bo najlepše zrcalila v duhovnem šopku. Bog blagoslovi našo drago mamico.

Zgodaj zjutraj, pozno zvečer; dela ljuba mamica. Za otroke vedno dela, naša dobra mamica.

Kavo kuha, žgance beli, kruhek reže, nam ga da. Srajčke šiva, hlačke krpa, naša skrbna mamica.

Za vse skrbno njeno delo, nič dolarjev ne dobi; Če smo pridni in poslušni, to jo najbolj veseli.

Ker se razmere še niso dosti zboljšale ne kaže, da bi obhajal naš griček obletnico blagoslavljanja Lurške kapelice, kakor je bilo sklenjeno.

Pač pa se pripravljamo na neko drugo slavnost, ki je velikega pomena za slovenske šolske sestre v Ameriki.

Leta 1909 so namreč prvokrat stopile naše sestre na ameriška tla, in letos bo 25 let, odkar delujemo v Ameriki. Obhajale bomo torej Srebrni Jubilej.

Za to slavlje pa mora biti naš griček praznično oblečen in tudi naš samostan mora dobiti novo obleko.

Mr. Medic iz Chicage je že na delu, Mr. Košnik in Mr. Sever pa skrbita in dovažata tvarino za to delo. Hvala jim lepa za vse usluge.

Lepa hvala in Bog plačaj sledečim dobrotnikom: M. Tičarich daroval \$10.00, Mrs. Kremesec \$2.00, Mr. Hrastar \$1.00, Mr. Omerzel \$3.00, Mr. Koprivšek \$5.00.

Matere pri sv. Očetu.

Materin dan so v Italiji letos na poseben način proslavili. Eni materi posameznih italijanskih provincij, ki je imela največ otrok, so dali prosto vožnjo v Rim. Tako je 92 takih mater, toliko je namreč provincij, zastonj poromalo v večno mesto, kar so za sv. leto tem rajši storile. Tam

jih je najprej Mussolini slovesno sprejel in počastil, kajpada le ko narodne zakladničarke. Na to so šle v avdijenco k sv. očetu, ki jim je z višjega stališča govoril o materinstvu. Dejal jim je, da kolikokrat so postale matere, so stopile v zvezo z Bogom. On je dal dušo, one telo. Kajpada so s tem sprejele tudi veliko odgo-

vornost za te duše, česar se morajo vedno zavedati. Rimske matere je zastopala markiza Agneza Nannerini, katere mož je brigadni general papeške garde. V isti službi sta dva sinova, eden stotnik, drugi poročnik. Markiza je imela 18 otrok, od katerih jih 15 še živi.

Kadar pokličes duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Darovi.

Dar za samostan:

M. Blazic \$100.00.

Dar za Ave Maria:

J. Kervin 50c, G. Nemanich \$1, Petkovsek \$5, Mlinar \$10, Dz. Krule 50c, J. Trobec \$2.50.

Za lučke so poslali:

A. Kompare \$5, F. Tushar \$1, I. Gruden \$1, Shender 75c, M. Hribar 50c, Mrs. Filipčič 25c,

C. Perme 50c, B. Malmar 50c, M. Sredensek \$1, F. Roitz 50c, J. Plemel 25c.

Člani Apostolata sv. Frančiška so poslali:

F. Petelin \$10, A. Erchul \$10.

Za sv. maše so darovali:

T. Cindrich \$100, J. Jercich \$2, F. Perovsek \$1, Rev. Paschal \$26, J. Poljak \$1, F. Muha

\$1, A. Cherne \$2, A. Požun \$1, T. Okoren \$1, J. Zgonc \$1, A. Zagar \$1, M. Lautar \$1, J. Molek \$1, J. Logar \$1, J. Kervin \$1, M. Grossnick \$2, B. Malnar \$2, M. Grum \$1, A. Stepanich \$1, J. Plemel \$1, Dz. Korseč \$1, Mrs. Kančnik \$1, Dernovšek \$1, F. Dolinar \$2, Dz. Tomšič \$1, J. Kastelic \$4, J. Sustarsich \$1.

Kruh sv. Antona:

F. Roitz \$1.

V vsako hišo --- Sveto pismo!

Sv. Pismo je knjiga božja! Ni je knjige, ki bi jo smeli primerjati s sv. Pismom. Pa če že moreš katero knjigo imeti doma in jo prebirati, je to gotovo sv. Pismo.

Letos je 1900 let, kar se je godilo vse to, o čemur nam poročajo sv. evangeliji in Dejanja apostolov. Če kedaj, potem naj si v tem svetem letu vsaka hiša oskrbi sv. Pismo, vsaj evangelije in Dejanja apostolov.

V premnogih slovenskih naselbinah ni slovenske cerkve, ni slovenskega duhovnika in rojaki ne slišijo evangelijev leta in leta v slovenskem jeziku. Ta knjiga, ki se imenuje

“NOVI ZAKON, SV. EVANGELIJI IN DEJANJA APOSTOLOV”

vsebuje 541 strani, primerna žepna oblika. Ta knjiga naj bi prišla v vsako slovensko hišo v Ameriko. Zlasti tam, kjer nimajo slovenskih župnij in slovenskega duhovnika.

Stane s poštnino \$1.00

Naroča se na naslov:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Rd.

Chicago, Illinois

Naročite si pri
AVE MARIA
 MOLITVENIKE
 SLOVENSKE

SVETA URA,

v platno vez.\$.90
 v fino usnje vez.\$1.50

SKRBI ZA DUŠO,

v platno vez.\$.90
 v fino usnje vez.\$1.50

KVIŠKU SRCA,

v platno vez.\$.80

SLAVA MARIJI,

v platno vez.\$1.00
 v fino usnje vez.\$1.25
 v najfinejši opremi\$1.50

ANGLEŠKE

Child's Prayerbook.....\$.25
 Key of Heaven..... .50 do \$3.45
 First Communion Sets..... 1.00 " 2.15
 Vest Pocket Manual10 " 2.00
 Ave Maria50 " 1.50
 Manual of Prayers 1.20 " 2.20
 Holy Name Manual28 in .55
 Missals 2.00 do 4.50
 Catholic Girls Guide 1.50 " 5.00
 Young Men's Guide 1.65 " 5.00
 My Prayer Book 1.25 " 4.50
 Sick Call Set 3.00 & 7.50

STATUES ALL SIZES

MEDALS -- ROSARIES

Send 10 cents for postage.

Pošlji 10 centov za poštino.

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

**PARK VIEW WET WASH
 LAUNDRY CO.**
 FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

**Za pohištvo in
 pogrebe**

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088